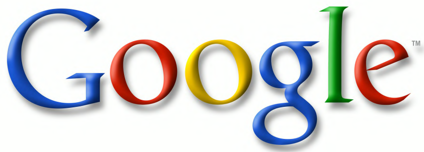

Google

NYPL RESEARCH LIBRARIES
3 3433 07586790 7

Den lille Hornblæser.

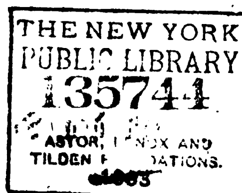
Et Digt

af

H. P. Holst.

Tredie Udgave.

Kjøbenhavn.
Forlagt af H. J. Bing & Søn.
Berlingske Bogtrykkeri.
1850.

1899

Til

Kong Frederik den Syvende.

For Thronens Fod nedlægger jeg idag
Et simpelt Digt i fædrelandske Toner,
Der fødtes under Braget af Kanoner
Og under Kamp for Fædrelandets Sag.

Dets Danskhed fandt jo Naade for Dit Blik,
Lad det da tidt for Dine Tanker falde
Hiin stolte Dag, der vidned høit for Alle,
At Du var Kronen voren, som Du fik!

Allerunderdanigst

Forfatteren.

Indhold.

Den lille Hornblæser.

1.

I Nyboder.

I Rensbyrsgaden Nummer — ja,
Det husker jeg ei længer —
Der gaaer det noget trevent til,
Thi Mo'er med Hov'det hænger.

Mens Kaffekjedlen gaaer af Kog,
Og Rokkens Hjul staaer stille,
Hun visker taus de Taarer af,
Der ned ad Kinden trille.

Ved Fadet sidder hendes „Rad“,
Han stikker smaat og levner —
Blandt Nybo'ersfolk en Ægtemand
Saaledes man benævner.

Det er en Søgut, brav og flink,
Det skal der Ingen negte,
En Kjærnekarl, en rigtig Ulk,
Og Hjertet, det er ægte.

Han skotter hen til Konen smaat:
„Naa, Mutter! Tap for Tønden!
Det nytter ei, Du vander Høns —
Hvad hjælper Suk og Stønnen?

„Imorgen maa jeg dog afsted,
Imorgen Hekla letter,
Og den gaaer dog til Kielerfjord,
Hvormeget Du saa sprækker.“

— „Ja spot Du kun!" — „Stop, Reb i Seil!
Kom ikke med den Praten!
Har Du ei selv læst Kongens Ord
Heromme paa Plakaten?

„Nu, siger han, det gjælder om
At seire eller falde,
Og derfor stoler han paa os
Og trænger til os Alle!"

— „Ja, Søren! det er meget godt,
Det veed Du, med den Trængen;
Men jeg har Ingen uden Dig ...."
— „Snak! Har Du ikke Drengen?"

Da klinger udenfor et Horn.
De muntre, kjække Toner
I Dør og Forstu' lokke frem
En Sværm af Nybo'erskoner:

Bestandig meer og mere nær
Nu Jægerhornet klinger;
Selv Søren seer af Vinduet ud, —
Fra Døren Klinken springer.

Og see! med Hornet ved sin Mund,
Den høire Haand til Huen,
En lille Purk paa fretten Aar
Marcherer ind i Stuen.

En Sømandstrøie har han paa;
De hvide Buxer slingre
Omkring hans Been; nu gjør han Holdt
Og lader Hornet klingre!

Hvor er han varm, hvor er han rød!
Hvor Kinderne staae spændte!
Men Øiet leer saa glad, som om
Til ingen Sorg det kjendte.

Det leer til Fa'er. „Hold Munden, Dreng!
Hvad Pokker gaaer der a' Dig?"
Det leer til Mo'er. „Hvis er det Horn?
Hold op og læg det fra Dig!"

Men Drengen staaer saa stiv og strunk
Og blæser midt i Stuen,
Imens den flade Haand martialsk
Han holder op til Huen.

„Jens Peter! Tag Dig lidt iagt!
Nu vanker der" .... Med Latter
„En Lussing!" raaber han. „Ja vist,
Imorgen, lille Fatter!"

— „Hvor Du er svedt! Nu har igjen
Du løbet om paa Gaden
Og sprunget Buk og spillet Klink!
Kom, sæt Dig, her er Maden!" —

— „Nei, lille Mo'er! det er forbi!
Det bruge vi ei længer;
Men sulten er jeg, det er vist!"
Og Hornet bort han hænger.

Hans Øllebrød er alt fortært,
Nu kommer Æggekagen.
„Jo, I kan troe, at jeg har brugt
Mig dygtigt hele Dagen."

— „Jens Peter, hvad skal Hornet til?"
— „Hør, Øllet, Mo'er! var fyrligt ....
Hvad Hornet? Til at blæse op
For Tydskerne, natyrligt!"

— „For Tydskerne!" — En dygtig Bid
I Munden nu han putter.
„Ja vist! paa Tirsdag gaaer jeg ned
Til Slesvig med Rekrutter."

— „Til Slesvig, Du! Gud hjælpe mig!" —
— „Ja, Moer! er det saa farligt?"
— „Vil Du i Krig? men plager, Dreng,
Da Fanden Dig skinbarligt?"

— „Min søde Unge! Ikke sandt,
Du vil blot Mo'er forskrække?"
Med store Øine Drengen seer
Forundret paa dem Begge.

„Nei, lille Mo'er! nei det veed Gud,
Det vilde jeg slets ikke!"
— „Hvad vil Du da, din Satans" .... skreg
Hans Fa'er med vrede Blikke.

— „Jeg gik i Kirsbærgangen ned
Imorges med Niels Gether;
Der stod en meget fornem Mand,
Det var en Stabstrompeter.

„Han lærer Drenge der paa Horn,
Og Drengene var' lange;
Men det gik ikke rigtig flot,
For de var ham for mange.

„Det saae jeg paa. Nu veed I nok,
Jeg trommer, og jeg blæser
— Det har I selv jo tidtnok sagt —
Langt bedre, end jeg læser;

„Saa hjalp jeg ham og lærte En:
„Tilvenstre formeer Kjede!"
En „Avanceer!" En „Retireer!"
Og hvad de Ting nu hedde.

„Jo, I kan troe, det var Commers,
Og det gik flinkt fra Haanden;
Selv Stabstrompet'ren lo saa smaat,
Og jeg var glad i Aanden.

„Men da vi saa gik hjem, sa'e han:
Hør, hvis Du vil din Lykke,
Saa følg til Slesvig med og blæs
Der Tydskerne et Stykke;

„Saa giver Kongen Dig din Kost,
Tolv Skilling til i Penge;
En Snor paa Armen faaer Du med,
Saa kan Du aldrig trænge!

„Vil Du, saa sees imorgen vi
Igjen paa Institutet."
„Ja nok, sa'e jeg, det var jo Spænd!
Og saa var Handlen sluttet!" —

— „Naa saa det var den? din" .... Og nu
Begyndte der at regne
En Strøm af Skjældsord, som jeg helst
Dog ikke vil optegne.

Mens Fader skjændte, Moder græd,
Den Lille stod betuttet.
Og ønskte blot, at han var vel
Igjen af Døren smuttet.

Hans Moder hviskede med Graad:
„O Gud, hvor skal det gaae os?“ —
„Nei, sikken En! saa han vil slaaes!
Saa kan vi sagtens staae os!

„Men der bli'er Intet af, Mosio!
Kom Du! Jeg skal Dig flytte
Med samt din Krig! Hvad vil Du der?“
— „Fa'er! jeg vil gjøre Nytte.“

— „Hvad, Nytte! Du?“ — „Ja, hvis jeg kan,“
Sa'e Drengen med lidt Stammen,
„For Kongen trænger, haaer der jo,
Nu til os Allesammen.“

— „Naa saa det staaer der! ... Det er sandt ...
Det gjør han jo desværre! ....
Ja vær' s'go'! reis med Gud, og kom
Tilbage med Vorherre!"

„Tak, tusind Tak!" skreg Drengen, og
Den sidste Bid han propped
I Munden, mens han med et Sæt
Sin Fa'er om Halsen hopped.

„Tak lille Fa'er! Nu er jeg glad,
Saa glad som Fisk i Vandet!
Jeg skal vist ei Dig gjøre Skam,
Kan ei jeg gjøre Andet!

„Og græd kun ei, min egen Mo'er,
Det har slet ingen Fare!
Ukrud forgaaer ei, veed Du jo,
Jeg ta'er mig nok ivare!"

2.

Afsked.

Den næste Morgen Hekla gaaer
For fulde Seil sydefter;
Den længes efter første Gang
At prøve sine Kræfter.

Endnu har den kun vugget sig
I Leg paa kruste Bover;
Den kjender ei det vrede Brag
Af tordnende Kartover.

Den har ei zittret under Drøn
Af Lag fra Batteriet,
Og ingen fjendtlig Kugle har
Dens Skrog til Kamp indviet.

Den har ei hørt de Faldnes Hviin,
Der gjennem Brøgget lyde;
Dens blanke Dæk har end ei seet
I Strømme Blodet flyde.

Men som en Mø, der første Gang
Til Dandsepladsen haster,
Den iler frem, graciøst og let,
Og Skum fra Siden kaster.

Den duver lidt, men som en Piil,
Der springer let fra Strengen,
Den flyver nu i sikker Fart
Hen over Bølgesengen.

Og hør! fra Skandse og fra Vold
En Afskedshilsen klinger;
Fra Bryggen Svaret følger strax,
Mens Hattene man svinger.

Men forrest i den hele Flok,
Der see vi Purken atter;
Hurra for Hekla paaber han
Og Hurra for sin Fatter!

Med vaade Blik paa vaaden Vei
Hans Moder Skibet følger,
Saalænge til det Mastetop
Sig fjernt bag Bølgen dølger. —

— Paa Volden over Nørreport
I Linie opmarcheret
Staaer næste Dag et Jægercorps,
Vel pudset og armeret.

Og Morgensolen skinner smukt:
„Frisk Mod, I danske Drenge!“
Og Morgenvinden vifter mildt:
„Farvel, farvel saa længe!“

Musiken spiller op, og rask
Gelederne formeres,
Commandoraabet lyder — see!
Der skuldres, præsenteres!

Nu Corpsets Chef med Staben med
For Fronten langsomt rider;
Og med Fortrøstning ꝛ hans Blik
Hen over Rækken glider.

Saa taler han, og dybt hans Ord
I Hjerterne gjentone;
Der er kun En, som hører ei —
Det er vor Nybo'erskone.

Hun hører ei hans varme Ord,
Hun seer ei Fanen vaie,
Hun har kun Øie for sin Dreng,
Sit Hjertes bedste Eie.

Der staaer han paa den høire Fløi
Med underlige Tanker;
Hans Øre sluger hvert et Ord,
Og Hjertet heftig banker.

Da falder Blikket paa hans Mo'er —
Hvor er hun bleg og stille!
En Strøm af Taarer styrter frem
Af Drengens Øine milde.

„Tilhøire med Sectioner sving!"
Nu ned ad Linien lyder.
Han retter flux sin lille Krop,
Og Hjertet op han skyder.

Saa sætter han sit Horn til Mund
Og blæser nok saa lystigt;
Mens Taaren brænder, til Adieu,
Han flytter Foden trøstigt.

Men Vinden tørrer Taaren bort,
Og Sukket den bortveirer,
Og snart det lette Ungdomssind
Sin Hjertesorg beseirer.

Mens han i Livet haster ud,
For der sin Sorg at glemme,
Hans Mo'er gaaer langsomt til sit Hjem,
For trofast den at gjemme;

Thi Sorgen flyer den unge Fod,
Den hurtige og lette,
Men klynger centnertung sig til
Den gamle og den trætte.

Den flyer for Den, der tumler sig
Paa Livets muntre Scene,
Men fæster stadig Bo hos Den,
Der er forladt og ene!

Men vi vil ogsaa tumles nu,
Hvor Livets Bølger røre
Sig friskest, og hvor stærkest vi
Dets fulde Pulsslag høre;

Thi dvæle vi ved Marsken ei,
Dens Træthed og dens Kjede,
Men med et dristigt Spring vi staae
I Slesvig allerede!

Bivouak.

Det er en Aften i April,
En Aften kold og luftig;
Henover Marken lægger sig
En Taage, klam og duftig.

Hvergang et Vindstød splitter den,
Og Taagens Slør sig letter,
Colonner i det Fjerne sees
Og Glimt af Bajonnetter.

Fra Perbøl, Kliplev, Rinkenæs
De stærkt sig trække sammen,
Og i det triste Landskab her
De trindtom danne Rammen.

Den hele Egn er nøgen, barsk
Og skræmmer med sin Vildhed,
Men stemmer godt med Aftnens fast
Uhyggelige Stilhed.

Den bli'er kun stundom afbrudt af
Et Raab, hvoraf man gjetter,
At hist og her, i Vangen spredt,
Staae enkelte Vedetter.

Men hvad er det? Bag Skrænten hist,
I Læ af Granneſtammer
Og purlet Krat, med rødligt Skjær
En Vagtild muntert flammer.

Den har ei zittret under Drøn
Af Lag fra Batteriet,
Og ingen fjendtlig Kugle har
Dens Skrog til Kamp indviet.

Den har ei hørt de Faldnes Hviin,
Der gjennem Brøgget lyde;
Dens blanke Dæk har end ei seet
I Strømme Blodet flyde.

Men som en Mø, der første Gang
Til Dandsepladsen haster,
Den iler frem, gratieust og let,
Og Skum fra Siden kaster.

Den duver lidt, men som en Piil,
Der springer let fra Strengen,
Den flyver nu i sikker Fart
Hen over Bølgesengen.

Her tørrer En de vaade Skoe,
En Anden Kjødet risler;
Her snorker En paa visnet Løv,
Her En paa sit Tornister.

Men Flammen flakker med sit Skin,
Og lunefuld den kaster
Det snart paa En, og snart igjen
Den til en Anden haster.

Hvi blive alle Mand med eet
Saa lystige tilmode?
Det er en listig Punschelugt,
Der bringer Alt paafode.

Og Skaffer er den smaa Hornist
Derude fra Nyboder,
Han, som vi saae tog Afsked nys
Med Taarer fra sin Moder.

Han er saa kaad og lystig som
Det unge Føl paa Marken,
Han er saa rask og vever som
Den lette Raa i Parken.

Naar Folkene forsmægte fast
Og med Geværet slingre,
Saa synger han, saa fodler han
Og lader Hornet klingre.

Naar de af Træthed segne vil,
Han henad Veien haler
Og gaaer paa Hænderne, slaaer Hjul
Og gjør Saltomortaler.

Med tusind Puds han veed saa snildt
At muntre og at vække —
Hvad Under da, at han alt nu
Er Corpsets Kjælebægge?

Hun hører ei hans varme Ord,
Hun seer ei Fanen vaie;
Hun har kun Øie for sin Dreng,
Sit Hjertes bedste Eie.

Der staaer han paa den høire Fløi
Med underlige Tanker;
Hans Øre sluger hvert et Ord,
Og Hjertet heftig banker.

Da falder Blikket paa hans Mo'er —
Hvor er hun bleg og stille!
En Strøm af Taarer styrter frem
Af Drengens Øine milde.

„Tilhøire med Sectioner sving!"
Nu ned ad Linien lyder.
Han retter flux sin lille Krop,
Og Hjertet op han skyder.

Imorgen! slaaes! .... Et Hurraraab
Gi'er Gjenlyd vidt paa Egnen,
Og alle Mand sig flokke tæt
Med Jubel om Cap'tainen.

„Jeg drikker paa den første Seir
Og paa" — hans Øie flammer —
„En rask og smuk Soldaterdød
For Den, som Loddet rammer!"

Saa gaaer han bort, alvorlig mild,
Men Jublen faaer ei Ende;
Langt ud paa Nat man hører end
De muntre Ungersvende.

Nu Møie, Træthed, Alt er glemt,
Thi Glæden strax forsoner,
Og Sangen klinger, blød og stærk,
Med fædrelandske Toner.

See, Baalet knittrer muntert med,
Og dobbelt blusser Flammen;
Med Sang og Skjemt man vexler — til
Det sover ind Altsammen.

Men Den, som sover allersidst,
Det er vor Ven, den Lille.
Jo meer de Andre synge op,
Des mere bli'er han stille.

Han grunder paa Capitainens Ord
Og paa hans Alvorsminer,
Og Billeder i broget Val
For Tankerne fremtriner.

Han lytter til de kjendte Lyd,
De varme, danske Sange,
Som han derhjemme tidt har hørt
Og sunget mange Gange;

Men nu som nye de synes ham,
Thi deres skjulte Skatte,
Hvad dybt de gjemme i hvert Ord
Kan første Gang han fatte.

Tilsidst hans Tanke flyver træt
Tilbage til hans Moder,
Og, træt af Grublen, ankrer han
Derhjemme i Nyboder.

Saa læser han sit Fadervor
Og beder fromt om Seiren,
Og slumrer ind saa sødt og fast,
Til der bli'er Larm i Leiren.

4.

En Klapjagt.

Hvor ned til Vau den nye Vei
Sig bøier, bred og jævnet,
Der ligger Kroen Sommerlund
Bekjendt i hele Landet.

Der Bonden søger stadigt ind,
Om nok saa stærkt han haster;
Til den at kjøre tørt forbi
Han aldrig sig formaster.

Sin Bommerlunder maa han ha'e,
Som kradser, og som brænder —
Det er den bedste danske Snaps,
Det paastaaer hver en Kjender.

Men der, hvor ellers tunge Læs
Man holde seer i Række,
Og Studenter langs Lejrens Grøft
De svære Kroppe strække —

Der Scenen er forandret nu,
Thi gjennem Hegn og Hækker
Soldater trindtom myldre frem,
Saa langt som Øiet rækker.

Det svære, stærktbespændte Skyts
Tungt henad Veien ruller,
Og Trainet med de røde Flag
Rask følger det med Bulder.

Hestfolket rykker langsomt frem.
See! alle Vaabenarter
Nu stille paa den aabne Mark
Med vaiende Standarter.

Her sprænger over Marken hen
En Sværm af Ordonnantser;
Hist Ambulancen ordner sig
Med sine Flag og Lanser.

De blanke Hjelme glimre smukt!
Hvorhen man Øiet retter,
Saa blinker det, saa funkler det
Fra Sabler, Bajonetter.

Det Hele gaaer saa roligt af,
Saa dagligdags og stille,
Og Alle see saa glade ud,
Saa venlige og milde.

Han er saa kaad og lystig som
Det unge Føl paa Marken,
Han er saa rask og vever som
Den lette Raa i Parken.

Naar Folkene forsmægte fast
Og med Geværet slingre,
Saa synger han, saa jodler han
Og lader Hornet klingre.

Naar de af Træthed segne vil,
Han henad Veien haler
Og gaaer paa Hænderne, slaaer Hjul
Og gjør Saltomortaler.

Med tusind Puds han veed saa snildt
At muntre og at vække —
Hvad Under da, at han alt nu
Er Corpsets Kjælebægge?

Og fleer og flere følge paa
Fra Hegnet foran Byen:
„Det regner jo! Hvor det er fremt,
Vi glemte Paraplyen!"

Men snart faaer Visen anden Lyd,
Thi Jægerne i Kjede
Gaae muntert fremad, to og to,
Og sig paa Marken sprede.

Fra Hegnet knalder Skud paa Skud;
En hvidlig Damp bedækker
De nøgne Buske tykt og tæt,
Saa langt som Hegnet rækker.

Nu faaer han travlt, den smaa Hornist.
Der faldes ned, chargeres,
I Stormløb Jægerne gaae paa,
Og snart er Hegnet deres.

Men som en opskræmt Fugleflok,
Der svirrer ud fra Kornet,
Flye Turnerne ad Byen til —
„Blæs Avanceer! Brug Hornet!"

Saa lyder høit Capitainens Røst,
Et kraftigt Hurra klinger.
„Ret saa! Kun fremad, uforsagt!"
Og kjækt han Sablen svinger;

Men i det Samme synker mat
Hans Arm, og Klingen glider
Af Haanden ud ... man styrter ham
Til Hjælp fra alle Sider.

Han hvisker mat: „Det er forbi!
Tak Børn! lad mig kun ligge —
Gjør Eders Pligt! Kun fremad, frem!"
Men nei, de lystre ikke.

Af deres Bøsser hurtigt de
En Baare har ham dannet;
De lægge ham med Graad derpaa,
Af Smerten overmandet.

Men Drengen staaer med vilde Blik,
Og hulkende han stammer:
„En rask og smuk Soldaterdød
For den, som Lodet rammer!“

Men da han bæres bort, sit Horn
Til Munden Drengen bringer
Og blæser, hør! et Avancer,
Der vildt, fortvivlet klinger;

Og, uvilkaarligt grebne, nu
Som Rasende de stevne
I Stormskridt henad Byen til,
For blodigt ham at hevne.

De sætte over Grøft og Hegn
Bag Plankeværk og Mure
Har Tydskerne sig dækket, og
I Baghold lumsk de lure;

Men uforsagt de storme løs!
I Haver og i Grøfter
De jage Fjenden lystigt op
Som Vildt i Skovens Kløfter;

Og Bøssen knalder Skud paa Skud —
Snart flygter hele Klatten
Med blege Miner, store Skjæg
Og lange Fjer i Hatten.

Colonner stærkt nu rykke frem;
Men Fjenden er alt jaget
Til Harritslev. I Passet der
Sin Stilling har han taget

Nu bli'er der Liv! Nu gaaer det løs!
Det dundrer over Broen:
Artilleriet kjøres op
Paa Bakken Syd for Kroen.

Nu glimter det, nu brager det!
De tunge Kugler suse
I Luften hen med Bud og Svar,
De falde, og de knuse.

Paa Marken staaer en hvidgul Røg,
Der halvt tilhyller Kampen,
Og kun de korte, røde Kjoler
Man skimter gjennem Dampen;

Men naar den for en kort Stund
Igjen sig bort forføier,
Man seer, hvor muntert de gaae frem,
De kjække røde Trøier.

Selv Holdning, Blik forvandlet er;
De tunge, stærke Lænder
Bevæge rhythmisk sig og smukt —
Man neppe dem gjenkjender!

— Mens Defileet bliver forceert
Og tages raskt af Vore,
Faaer Kampen gradvis Præget af
En Klapjagt i det Store.

Ad Nyhuus til de jages vildt
Henover Høi og Banke,
Mens Skibene fra Flensborgfjord
Bestryge deres Flanke.

Ved Kobbermøllen Kürewits
Omringes de og fanges, —
Og Bülows, Ryes Navne her
Skal nævnes blandt de Manges.

Thi disse To — ak, Gravens Mulm
Den Ene alt omskygger! —
De flettede her det første Blad
I Krandsen, som dem smykker.

— Nu blev der tyst. Hvor Kampen nys
Rased i al sin Vildhed,
Der milevidt paa Mark og Eng
Sænker sig Aftnens Stilhed.

Og Aftensolen leer saa mildt,
Naturen venligt aander,
Mens Marchen gaaer til Flensborg by
I sluttede Colonner.

Med Sang og Spil det fremad gaaer;
Dog Jubelen forstummer:
Thi hvor mod Byens nordre Port
Alleen smukt sig krummer —

Sin Bommerlunder maa han ha'e,
Som kradser, og som brænder —
Det er den bedste danske Snaps,
Det paastaaer hver en Kjender.

Men der, hvor ellers tunge Læs
Man holde seer i Række,
Og Studene langs Bækkens Bred
De svære Kroppe strække —

Der Scenen er forandret nu,
Thi gjennem Hegn og Hækker
Soldater trindtom myldre frem,
Saa langt som Øiet rækker.

Det svære, stærkbespændte Skyts
Tungt henad Veien ruller,
Og Trainet med de røde Flag
Rask følger det med Bulder.

De mørke Billeder dog snart
Fortrænges og forjages,
Thi overalt, fra Hjørnet af Huus;
Med Hurraraab der flages.

Et mægtigt Dannebroge hist
Paa Torvet muntert vaier,
Og Søfolk synge Flagets Priis,
Der fører os til Seier.

See! Gaden bølger som en Flod!
I Vinduer og Karnapper,
I Dør og Forstu', overalt,
Paa Tage og paa Trapper —

Man Hoved kun ved Hoved seer!
Hør! Jubelen bevinges!
See, tusind Hænder hilse mildt,
Og tusind Flag der svinges!

Selv Børnene, de bittesmaa,
Med Dannebroge vifte —
Det er, som om en Fremtidspagt,
En hellig, alt de stifte!

5.

Den gamle Lieutenant.

Men apropos, hvor blev han af,
Hornisten, som vi glemte
I Stridens Hede, just som han
Sit Avançeer istemte?

Der sidder ved „Stadt Hamburg“ han
Paa Trappen, træt til Døden,
Dog mærker han ei stort dertil —
Han skriver ufortrøden.

Paa Skjødet sin Chakot han har,
Paa den Papiret ligger;
Med Streger op og Streger ned
Gaaer Haanden nok saa sikker.

„Min kjære Moder!" skriver han,
„Du bliver vist fornøiet,
Naar Du faaer hørt, at jeg er rast
Og ordentlig med Tøiet.

„Jeg passer paa det som en Smed,
Jeg børster, og jeg banker,
Thi hvor jeg gaaer, og hvor jeg staaer,
Er Du i mine Tanker.

„Kun Frakken har en lille Rift,
Det gik blot den som Fleres;
Men, lille Mo'er! vær ikke vred,
Den kan nok repareres.

„Og Skylden er ei heller min,
Jeg fik den før paa Bakken —
Der en forfløien Kugle kom
Og gik mig giennem Frakken.

„Thi det er sandt, det glemte jeg!
Vi Tydskerne har feiet
Den hele Dag, og Du kan troe,
De ordentlig sig neied.

„De rendte, som de kunde bedst;
Men vi var' ikke dovne,
Og jeg har blæst den hele Dag,
Saa Kinderne er' hovne.

„Forresten er jeg ganske heel, —
Vær Du blot ikke bange,
Thi Tydsken skyder altfor høit
Og træffer kun de lange!

De sætte over Grøft og Hegn
Bag Plankeværk og Mure
Har Tydskerne sig dækket, og
I Baghold lumsk de lure;

Men uforsagt de storme løs
I Haver og i Grøfter
De jage Fjenden lystigt op
Som Vildt i Skovens Kløfter;

Og Bøssen knalder Skud paa Skud —
Snart flygter hele Klikken
Med blege Miner, store Skjæg
Og lange Fjer i Hatten.

Colonner stærkt nu rykke frem;
Men Fjenden er alt jaget
Til Harritslev. I Passet der
Sin Stilling har han taget

Det er en Lieutenant paa Halvtreds
Med Lemmer som en Kjempe,
Og Blik og Miner tyde paa,
Han farer ei med Lempe;

Men trods hans Barskhed er der dog
Et lille Træk ved Munden,
Der vidner, at hans Væsen er
Godmodigt, mildt i Grunden.

Han brummer først, saa seer han suurt,
Saa atter lidt det klares;
Men Drengen retter paa sin Krop
Og tænker: Gud bevare's!

„Den Satans Dreng! Nei, vil man see! ....
Det har han selv sat sammen!" —
— „Ja det er vistnok meget dumt!"
Han svarer med lidt Stammen.

Selv Holdning, Blik forvandlet er;
De tunge, stærke Lænder
Bevæge rhythmisk sig og smukt —
Man neppe dem gjenkjender!

— Mens Defileet bliver forceret
Og tages rasft af Vore,
Faaer Kampen gradvis Præget af
En Klapjagt i det Store.

Ad Nyhuus til de jages vildt
Henover Høi og Banke,
Mens Skibene fra Flensborgfjord
Bestryge deres Flanke.

Ved Kobbermøllen fuldviis
Omringes de og fanges, —
Og Bülows, Ryes Navne her
Skal nævnes blandt de Manges.

„Saa! Rask Krabat! Jeg lider ei,
At man med Hov'det hænger,
Og husk, Du har i mig en Ven,
Naar til en Ven Du trænger;

„For jeg skal sige Dig, men det
Kan mellem os To blive,
Jeg har en Pokkers stor Respekt
For Alle, der kan skrive.

„Hvorfor? Det siger jeg Dig ei,
Men det skal selv Du gjette,
Og hvis dit Blik er [illegible],
Saa træffer Du nok det Rette."

I Slesvig.

Det var den første danske Dag,
Den første Gang vi prøved
I Kampen os, den første Gang
Os Seirens Ruus bedøved.

Hvor smager efter slig en Dag,
Naar man har fastet længe,
Flensborger-Østers, kraftigt Øl
Og varme, bløde Senge!

Men Herligheden varer kort,
Og Hvilen er kun stakket,
Thi Trommen gaaer, og i et Nu
Tornisteret er pakket.

Man griber Bøssen, trykker varmt
Sin vakkre Vært i Haanden,
Og fremad! marsche! Med munter Sang
Mod Slesvig gaaer Colonnen.

Ved Helligbæk giøes først man Holdt
Og speider efter Fienden;
Han synes sprengt og veiret bort
Som Avnerne for Vinden.

Dog rykker man forsigtigt frem,
Ved store Solt camperes;
En Escadron Husarer frem
Ad Slesvig til pousseres.

Det er alt ud paa Aften, da
Den Gottorp har sig nærmet;
Mod Slottets Port den rykker frem,
Af Mørkningen beskjærmet.

Et lystigt Indfald Chefen faaer,
Et Indfald for Husarer:
„Hvad om vi Byen tage selv —
Lidt Brovl det altid sparer.“

Som sagt, saa gjort! Med væbnet Haand
De gjennem Slottet trænge;
Tæt sluttede, i strakt Galop
De hen paa Torvet sprænge.

Der blæse lystigt de Alarm,
Og, uden Frist at levne,
Flux Byens Magistrat og Raad
De ned paa Torvet stevne.

5.

Den gamle Lieutenant.

Men apropos, hvor blev han af,
Hornisten, som vi glemte
I Stridens Hede, just som han
Sit Avançeer istemte?

Der sidder ved „Stadt Hamburg“ han
Paa Trappen, træt til Doden,
Dog mærker han ei stort dertil —
Han skriver ufortroden.

Paa Skjødet sin Chakot han har,
Paa den Papiret ligger;
Med Streger op og Streger ned
Gaaer Haanden nok saa sikker.

„Min kjære Moder!" skriver han,
„Du bliver vist fornøiet,
Naar Du faaer hørt, at jeg er rask
Og ordentlig med Tøiet.

„Jeg passer paa det som en Smed,
Jeg børster, og jeg banker,
Thi hvor jeg gaaer, og hvor jeg staaer,
Er Du i mine Tanker.

„Kun Frakken har en lille Rift,
Det gik blot den som Flere;
Men, lille Mo'er! vær ikke vred,
Den kan nok repareres.

„Og Skylden er ei heller min,
Jeg fik den før paa Bakken —
Der en forfløien Kugle kom
Og gik mig gjennem Frakken.

„Thi det er sandt, det glemte jeg!
Vi Tydskerne har feiet
Den hele Dag, og Du kan troe,
De ordentlig sig neied.

„De rendte, som de kunde bedst;
Men vi var' ikke doyne,
Og jeg har blæst den hele Dag,
Saa Kinderne er' hovne.

„Forresten er jeg ganske heel, —
Vær Du blot ikke bange,
Thi Tydsken skyder altfor høit
Og træffer kun de lange!

„Men jeg, som er saa lille, jeg
Kan sagtens fra ham smutte —
Nu veed af Nyt jeg intet meer,
Og derfor vil jeg slutte.

„Hils Caro, hils den gamle Knud,
Hils ogsaa Christian Geyer,
Men selv Du hilses allermest.
Din lydige Jens Peter.

— Da lyder net ved ham en Røst,
En Bas af Prima Sorten:
„Hei Kammerat! hvad gjør Du der?
Skriver Du paa Rapporten?" —

— „Aa ja saamæn," han svarer kjækt,
„Men den er til Nyboder!" —
— „Giv hid! .... Ei, ei! .... Olvarmeri! ....
Lidt Kjælenskab til Moder!"

Det er en Lieutenant paa Halvtreds
Med Lemmer som en Kæmpe,
Og Blik og Miner tyde paa,
Han farer ei med Lempe;

Men trods hans Barskhed er der dog
Et lille Træk ved Munden,
Der vidner, at hans Væsen er
Godmodigt, mildt i Grunden.

Han brummer først, saa seer han surt,
Saa atter lidt det klares;
Men Drengen retter paa sin Krop
Og tænker: Gud bevare's!

„Den Satans Dreng! Nei, vil man see! ....
Det har han selv sat sammen!“ —
— „Ja det er vistnok meget dumt!“
Han svarer med lidt Stammen.

— „Hvad meget Gnumt! Er Drengen gal?
Jeg siger, det er klagtigt.
Troer han, Mosjø, jeg kan ei see,
Hvad der er sundt og dygtigt?

„Er jeg et Fæ, en Dromedar?
Hvad staaer han der og tyster?
Naa Hov'det op! Friskt Mod, Krabat!
Du er da ingen Kryster?

„Jeg er lidt brøsig, ikke sandt?
Det er de gamle Nykker
Fra dengang jeg var Bombardeer —
Det tidt endnu mig trykker.

„Nu er det værre. Har Du spiist?"
— „Nei, ingen Ting," sa'e Gutten.
— „Ih, stakkels Fyr! saa kom med mig
Og faa Dig lidt i Skrutten.

„Saa! Rask Krabat! Jeg lider ei,
At man med Hov'det hænger,
Og husk, Du har i mig en Ven,
Naar til en Ven Du trænger;

„For jeg skal sige Dig," men det
Kan mellem os To blive,
Jeg har en Pokkers stor Respekt
For Alle, der kan skrive.

„Hvorfor? Det siger jeg Dig ei,
Men det skal selv Du gjette,
Og hvis dit Blik er [illegible],
Saa træffer Du nok det Rette."

6.

I Slesvig.

Det var den første danske Dag,
Den første Gang vi prøved
I Kampen os, den første Gang
Os Seirens Ruus bedøved.

Hvor smager efter slig en Dag,
Naar man har fastet længe,
Flensborger=Østers, kraftigt Øl
Og varme, bløde Senge!

Men Herligheden varer kort,
Og Hvilen er kun stakket,
Thi Trommen gaaer, og i et Nu
Tornisteret er pakket.

Man griber Bøssen, trykker varmt
Sin vakkre Vært i Haanden,
Og fremad! marche! Med munter Sang
Mod Slesvig gaaer Colonnen.

Ved Helligbek gjør først man Holdt
Og speider efter Fienden;
Han synes sprengt og veiret bort
Som Avnerne for Vinden.

Dog rykker man forsigtigt frem,
Ved store Solt campereſ;
En Escadron Husarer fra
Ad Slesvig til pousseres.

Det er alt ud paa Aften, da
Den Gottorp har sig nærmet;
Mod Slottets Port den rykker frem,
Af Mørkningen beskjærmet.

Et lystigt Indfald Chefen faaer,
Et Indfald for Husarer:
„Hvad om vi Byen tage selv —
Lidt Brovl det altid sparer."

Som sagt, saa gjort! Med væbnet Haand
De gjennem Slottet trænge;
Tæt sluttede, i strakt Galop
De hen paa Torvet sprænge.

Der blæse lystigt de Matin,
Og, uden Frist at levne,
Flux Byens Magistrat og Raad
De ned paa Torvet stævne.

Imens Champagnen knalder her,
Bli'er Byen proclameret
— I Kongens Navn, med Hurra — som
Retmæssig occuperet!

Og Meldingen bli'er skreven, mens
Urolig Hesten sparker:
„Den tiende paa Slaget Tolv
Er Slesvig taget. Marcher."

— Den næste Dag ved Middagstid
Man rykker ind i Staden;
Men Alt er tyst som i en Grav,
Og ingen Folk paa Gaden.

Den smukke By, der speiler sig
Coquet i Sliens Vande,
Har trodsig viklet Sløret om
Sin før saa muntre Pande.

Og som en Skjønhed, knipsk og kold,
Der Beileren foragter,
Den hyller sig i Taushed ind
Med stolt paatagne Fagter.

— I Lolfuß staaer en Bygning, som
Er til Hotel forvandlet;
Der bli'er hos Madam Eschbach
Man ypperligt behandlet.

Det er en prægtig Kone, som
Om Dansk og Tydsk ei spørger;
Hun passer kun sit Kjøkken og
For sine Gjæster sørger.

Der sidder ved et godt Glas Punsch
Vor Lieutenant; det er ille;
„Den Satans By!" han brummer vredt,
„Her skal man ligge stille!"

„Hvis det skal vare længe ved,
Taalmodigheden svigter!
Jeg kan ei taale for min Død
At see paa de Gesigter.

„Det lumpne Pakk! Man tydeligt
Kan see paa deres Miner,
At Preusserne de vente paa,
At Længselen dem piner.

„Men mine Folk de lægge hen
Paa Halm og Straa, de Stakler!
Og ligemeget frugter det,
Jeg hver Dag gjør Spektakler;

„Thi Øvrigheden hører ei,
Naar man paa Døren banker —
De smurte Haser allerførst,
De skiændige Hallunker!

„Gud give blot en Timestid
Justits jeg holde maatte!"
En Slurk han tog. Han syntes, det
Ved Tanken sig at gotte.

Og saa en Slurk igjen han tog;
Men i det samme stikker
Den smaa Hornist sit Hoved ind
Ad Døren mildt og nikker.

„Herind, Krabat! Hvad vil han her?
Nei, see mig blot til Knegten!
Rask! høire Haand til Skyggen, Du!
Man glemmer ei Respekten.

„Saa! Hvorfor søger Du mig her?"
— „Jeg troede ...." „Spar kun Troen!
Du vidste, ikke sandt, at mig
Man træffer bedst paa Kroen.

„Hvad vil Du saa?“ — „Hr. Lieutenant ... jeg“ ...
— „Naa muntert! ud med Sproget!“ —
— „Jeg vilde gjerne vide .... hvad
Er Perfidi for Noget?“

— „Hvad, Perfidi“ — „Ja Perfidi
Mod Kongen og mod Staten?“ —
— „Ja, seer Du, Perf ... det er ... bliv lidt ...
Det var da som syv Satan!

„Jeg veed det, Du .... naturligviis! ....
Det ligger mig paa Tungen;
Men det er, som der sad en Prop
Og stoppede for Lungen.

„Ifald min Oberst var her blot,
Saa skulde han nok svare —
Der er slet ingen Ting paa Fransk,
Som han ei strax kan klare.

„Forresten er det noget Ondt,
Stol Du kun derpaa ganske!
Hvis ei, saa sa'e man det paa Dansk
Og sparte sig det Franske."

Saa tømmer han sit Glas. Et nyt
Paa Timen man ham bringer.
„Drik, hvis Du vil! . . . . Ja ja, lad vær'!
Man Godt i Ondt ei tvinger.

„Det har just heller ingen Hast,
Det kan Du tidsnok lære —
Kanskee sgu' det var allerbedst,
Om reent Du lod det være;

„For Drik er noget bandsat Tøi —
Gemeenligviis det hænder,
At, faaer man først begyndt, saa veed
Man aldrig, hvor det ender!

„Først synes man, det er saa rask,
Man drikker for at prale,
Saa drikker man af Vane, og
Saa ligger man paa sin Hale.

„Vær derfor paa din Post, min Dreng!"
— Tilbunds han tømmer Glasset —
„Tag Dig iagt! gjør dit Bestik
Og hold Dig til Compasset.

„Med mig er det en anden Sag,"
Han slutter lidt forlegen,
„For jeg er stærk og taaler nok
En Smule over Stregen.

„See saa! Nu er jeg færdig. Kom!
Her Væggene har Øre,
Og jeg kan see, Du Noget har
Paa Hjertet, jeg skal høre."

7.

Aftenvandring.

Hvor skinned Maanen mildt og klart,
Imens de gik paa Stien,
Langs Dæmningen, der slynger sig
Ved Gottorp rundt om Slien!

Hvor tindred Stjerneskaren mildt
Veivisende for Foden!
Hvor klang Musiken blødt og blidt
Fra Slottet over Floden!

Og Aftenvinden lufted friskt,
Og Aftenhimlen hvælte
Sit dunkle Telt saa dybt og blaat,
Imens den Lille talte.

I Kjøbmandsgaarden — sagde han —
I hans Qvarteer paa Qvisten,
Der laa en Syg ved Siden af —
Det hed sig Contoirristen.

Men det var ingen Contoirrist
Trods Alt, hvad de fortalte —
Iforgaars havde selv han hørt,
At de „Hrr. Graf" ham kaldte.

Den sidste Nat han vaagned ved
En voldsom Larm derinde;
Det var den syge Mand, der slog
Omkring sig som iblinde.

„Da Støien nu blev altfor slem,
Gik jeg derind," sa'e Drengen,
„Der laa han som en Gal, og vred
Og kasted sig paa Sengen.

„Han skjændte, støied, græd, og lo
Og skreg af alle Kræfter;
Paa Bordet to Pistoler laae,
Dem strax han snapped efter;

„Men jeg, som er lidt meer abræt,
Jeg negled dem itide,
Endskjøndt hans Øine rulled fælt,
Og vendte ud det Hvide;

„Saa bandte han paa Tydsk og Dansk;
Men det var nok paa Tiden
Jeg kom, thi Blodet vælted ud
Af Panden og af Siden.

„Ny blev saa from han som et Lam;
Jeg vasked og forbandt ham
Og pusled om ham allsom bedst,
Til Søvnen overvandt ham.

„Saa sov han noget; men hans Søvn
Kun daarlig var beskaffen;
For hvert Minut han foer han op
Og skreg, at det var Straffen;

„Saa nævnte han de Ord fra for
Og jamred paa sin Pude; —
Imorges Doctoren har sagt,
At det med ham er ude."

— „Guds Død! det siger Du først nu!
Saa Du med Fienden hæler!
Veed Du da ei, din Satans Dreng,
At Hæler er som Stjæler?"

— „Jo vel, det veed jeg, og det har
Bekymring nok mig skaffet;
Men Tingen er, jeg synes“ ... „Hvad?“
— „Jeg synes, han er straffet!

„Jeg husker paa, min Mo'er har sagt,
At Straffen er Vorherres,
Og naar Vorherre har fældt Dom,
Kan Andre spare deres.

„Han har jo faaet sin Bekomst.
Saa tænkte jeg, man kunde
Vel sagtens la'e ham dø i Ro —
Det Ingen vil misunde.“

Den Anden svarer med et „Hm!“
Og nok et „Hm!“ der følger;
Forgjeves Drengen venter paa,
Hvad bag det „Hm!“ sig dølger.

Tilsidst han standser ved et Huus:
„God Nat! Nu er jeg hjemme!" —
„God Nat igjen!" han svarer kort
En but, vredagtig Stemme.

Men Drengen grædefærdig staaer
Og nøler end paa Trappen.
Den Anden gaaer; dog er det som
Man holdt ham fast i Kappen.

Han vender sig, og med en Rost,
Der varmt fra Hjertet trænger,
„God Nat, min Dreng!" han raaber. — „Hvad?
De er ei vred? Ei længer?"

— Hvad vred? Jo paa mig selv, fordi
Jeg seer, jeg har gjort ilde, ...
Fordi jeg skulde giftet mig, ...
Fordi det er forsilde; ....

„Kort sagt, fordi jeg ikke har
— Han kneb ham i hans Øren —
En Dreng som Dig! Nu kan jeg staae
Og skamme mig bag Døren."

— „God Nat, Papa!" den Lille lo.
— „God Nat, min Søn!" han smilte,
Og hjertelet og hjerteglad
Til Qvisten Drengen ilte.

8.

„Den forlorne Søn".

Men da han ind ad Døren treen,
Da blev han ganske stille,
Og et alvorligt Udtryk kom
I Øinene de milde.

Han tænkte paa den syge Mand,
Der laa og led derinde;
Hans blege Træk, hans Skyld og Straf
Med eet ham randt isinde.

Han stilled sig ved Døren først,
Han holdt sit Veir og lytted,
Saa traadte sagte han derind,
Og Lampen lidt han flytted.

Dens Skjær faldt paa de blege Træk —
Hvor var' de fine, smukke!
Hvor glimred disse Øine, som
Saa tidligt skal sig lukke.

Thi som en mørk, alvorlig Gjæst,
Usynlig dog for Andre,
Ved Gjærdet hvisker Døden alt:
„Kom! følg! Nu skal vi vandre!

„Ræk mig din Haand! Et Skridt endnu!
Den dybe Kløft er jævnet.“ —
Hans Øine møde Drengens Blik,
Han hvisker: „Jeg er kommet.“

Den Lilles Blik er fyldt med Graad,
Han vil sig sagte fjerne.
„Nei, bliv! din Nærhed gjør mig godt,
Den trøster mig." — „Ja gjerne."

— „Har Du en Bog?" — „Jeg troer, jeg har
Det nye Testamente;
Den ligger i Tornystret vist —
Nu skal jeg strax den hente."

— „Den er paa Dansk vel ... ikke sandt?"
Til Kinden Blodet farer.
— „Naturligviis, det er min Mo'ers!
Her er den!" Drengen svarer.

„Hvad skal jeg læse?" — „Hvor Du vil."
Saa slog han op iblinde;
En Haand usynlig førte hans
Og lod ham Stedet finde.

Og hør! ved Lampens hvide Skin
Den rene Barnestemme
Nu læser Evangeliets Ord,
Som Frelsen i sig gjemme.

„En Mand var rig paa Gods og Guld
Og havde tvende Sønner;
Den Yngste af dem trængte ind
Paa Faderen med Bønner:

„Giv mig min Deel, min Arvepart!
Jeg kjedes her i Hjemmet!"
Han fik den, reiste bort og saae
Saameget Nyt og Fremmed.

„Og svælged der i fremmed Land
Og Gods og Guld forødte,
Til Armod banked paa hans Dør
Og ham til Arbeid nødte.

„Men det begav sig, at der kom
Stor Hungersnød i Landet,
Og see! en Dag han henstrakt laa
Forsmægtende i Sandet.

„Da gik han i sig selv: „Hvorfor
Vil her jeg gaae tilgrunde?
Min Fader mætter hjemme jo
Hver Dag saamange Munde."

„Saa gik han til sin Faders Huus.
Der han sig nærmed Hjemmet,
Saae Faderen ham langtfra staae
Bedrøvet og beklemmet.

„Og denne ynktes saare strax,
Gik hen til ham og lagde
Sin Arm om ham og kyssed ham;
Men Sønnen frygtsomt sagde:

„Jeg har forsyndt mig svarlig haardt
Mod Gud og mod Jer Alle,
Og jeg fortjener ei, at Du
Mig meer din Søn skal kalde.“ —

„Men sine Huusfolk glad i Sind
Hans Fader kaldte sammen:
„Den Dag, min Søn er kommen hjem,
Vi feire vil med Gammen.

„De kosteligste Klæder om
Og Liin nu til ham bringer!
Bind flux Sandalen om hans Fod,
Sæt Ringen paa hans Finger!

„Og slagter saa den fede Kalv
Og gjører Jer tilgode!
Idag skal Alle glæde sig
Og være veltilmode:

„Thi denne Søn, der før var død,
Er nu for Livet vunden,
Thi denne Søn, der var fortabt,
Han er nu atter funden!“ —

Saa læser Drengen langsomt, mens
I Natten taus og stille
De rige Ord fra Læben flød
Som Perler fra en Kilde.

Og som en venlig Aftendug
Den Døende de qvæged,
Og som en Balsam, stærk og fiin,
Hans syge Sind de læged.

Et Hav af Taarer styrted frem
Og ned ad Kinden trilled,
Og som et Solglimt gjennem Regn
Et Smiil om Munden spilled.

„Du bliver hos mig, ikke sandt?"
Sin Haand han Drengen rakte.
— „Jeg bliver," svarte han, og fromt
Sin Haand i hans han lagde.

— „Tak for alt Godt!" han hvisked mat
Med neppe hørlig Stemme;
Saa tog han frem sit Blad og skrev:
„I Elskede derhjemme!

„Min sidste Tanke søger Jer
Og mine sidste Sukke.
Tak Gud! En dansk og trofast Haand
Vil mine Øine lukke."

Et Navn han hvisked. „Bring det did,
Naar Du til Rendsborg kommer! ....
Du kommer der .... jeg veed det vist ....
Jeg staaer jo for min Dommer."

Saa sank han mat paa Puden ned,
Paa eengang Alt forgyldtes,
Og med en Sky af Støvguld nu
Det lille Kammer fyldtes.

„Ak Solen! lad mig .... sidste Gang ....
Hjælp! Mørket .... bort! .... det kommer!
Det griber mig! .... O Gud!" — — Et Skrig,
Saa stod han for sin Dommer.

Men Drengen tog det lille Blad
Og gjemte det i Bogen;
Saa satte han sig stille hen
Og hulkede i Krogen.

9.

Stemning i Folket.

Med Sneglefjed gik Tiden hen,
Som stækket var dens Vinge;
Hver Dag man gik og ventede, hvad
Den næste vilde bringe.

Paa Gottorp drak man Prindsens Viin,
Man læste i Journaler
Og drev i gyldne Sale om
Med Kjedsomhedens Qvaler.

Gik man paa Gaden, saae man kun
Trodsige, mørke Miner,
Sortklædte Damer, tætte Slor,
Nedrullede Gardiner.

Langs Dæmningen om Slottet kun
En Smule Liv sig rørte:
I Compagniehold skiftevis
Det Brystværn man opførte;

Og mangen Cavaleer, som i
Parquettet og paa Gaden
Har gjort Figur, haandtered her
Snart Hakken og snart Spaden.

Hvad Preussen vil, er uklart end,
Sit Spil det fiint maskerer,
Og hver Dag bringes Noter hid
Af preussiske Courerer.

Tilsidst det kaster Masken af,
Som længe alt det trykker:
Hvis Danmark staaer ei given Kjøb,
I Holsteen ind man rykker.

Der svares fast: „Vel ønsker man
Med Tydskland ei at krige,
Men vil ei gjøre mindste Skridt,
For Kampen at undvige.

„Thi Danmark hævder kun sin Ret,
Men det vil ogsaa vide
At møde dem som Voldsmænd, der
Dets Grændser overskride.“

Det var et smukt og kraftigt Ord,
Der dulmed Frygt og Smerte;
Det var et Lyn, der Landet rundt
Slog ned i hvert et Hjerte.

Studenten lagde Bog og Pen,
For trangt blev ham hans Kammer;
Haandværkeren Værkstedet veg
Og glemte Saug og Hammer;

Selv Kunstneren, hvis stille Liv
Sin Skjønhed faaer ved Vanen,
Palet og Pensel slængte hen
Og meldte sig til Fanen.

Og rige Gaver strømmed ind —
Hver offred jo det Bedste;
Stuepigen gav sin halve Løn
Og Bonden sine Heste.

I hvert et Huus blev plukt Charpi
Af Piger og af Koner;
I Byens Skoler Drengene
Travlt lavede Patroner.

Med Sparebøssen kom de Smaa
Og slog den glad i Stykker,
Og Danmarks Qvinder anden Gang
Gav deres gyldne Smykker.

Selv fine Frøkenhænder, som
Kun vant var til Brodering,
Nu syede tappert Skjorter til
Soldatens Eqvipering!

Men dette Lyn, der her slog ned,
En mægtig Baun antændte,
Der, høit opblussende, sit Skin
Til Nabokysten sendte.

Heel mangen ædel Svensk og Norsk
— Det var ei uformodet —
Drog ned for at besegle sit
Fostbroderskab med Blodet.

Og med den danske Ungdoms Blomst
De stilled sig i Række —
De vilde ved Exemplets Magt
Løven i Hjemmet vække.

Det var en skjøn Begeistrings Tid,
Hvis Minde er os blevet.
Lyksalig Den, der med sit Land
En saadan Tid har levet!

Henover Folket gik en mild,
Forsonende Beaanden,
Og havde man en Uven, strax
Gav villig man ham Haanden.

Al Smaahedsaand var bragt til Ro,
Al Tvedragt, Kiv forstummed,
Og Brystet, frit for Lidenskab,
Kun milde Forsæt rummed.

Det var en Tid! Naar i en Sum
Alt Skjønt engang vi samle,
Skal den dog smukkest for os staae
Og trøste os som Gamle;

Og naar en anden Slægt engang
Færdes paa disse Vange,
Skal denne Tid dog blomstre fort
I Viser og i Sange.

10.

Indvielsen.

Den smukke Stemning, som saa dybt
Greb hele Folkets Barren,
Fandt dog sit fulde Udtryk først,
Sin rette Klang i Hæren.

Alt bugted over Grændsen sig
Den tydske Kæmpeslange;
Dog alle Mand kun spurgte: Naar?
Men ikke Een: Hvormange?

Som Beiler stunder til sin Brud,
Som Fuglen søger Magen,
Saa længselsfuldt man vented her
Paa Timen og paa Dagen.

Det gjaldt en Kamp paa Liv og Død,
Og Thyras gamle Volde,
Vor Grændseformuur, skal igjen
Den første Tørning holde.

Nu blev der Liv! Dag ud, Dag ind
Man grov i Vold og Bakke,
Og tusind stærke Hænder travlt
Haandtered Skovl og Hakke!

Men skal det flinkt fra Haanden gaae,
Saa maa Soldaten synge, —
Hvad er det for en Vise, som
Nu toner fra hver Klynge?

Det var en Sang, som første Gang
I Felten her vi hørte,
Men som vi siden sang saa tidt,
Snart glade og snart rørte.

Det var en smuk, en simpel Sang,
Ret skreven ud af Folket,
Thi Tidens Trang og Indhold den
I Flugten greb og tolked.

Det var en Sang, som fik den Løn,
En Sang kun sjelden høster:
Den blev i Landets Trængselstid
En Talsmand og en Trøster.

Mens „Landsoldaten“ muntert klang,
Og Foraarssolen smilte,
Vor lille Helt, af Arbeid træt,
Saa blødt i Græsset hvilte.

Han flygged med sin lille Haand
Mod Middagssolens Straale;
Imedens Tankens stærke Blik
Et større Rum vil maale;

Thi Tanken, som i farglos Leg
Saa længe blev holdt bunden,
Har Livets Alvor nu gjort fri,
Bevidsthed har den vundet.

Dens Vinger vore med hver Dag,
Dog maa endnu den vente;
Det er, som den vil flyve kan,
Sin Retning end ei kjendte.

Det er, som Himmel, Jord og Hav
Alt udstrakt for den ligge;
Men tusind Veie byde sig —
Den rette veed den ikke.

Dog aner den, hvad endnu ei
Kan komme ret tilorde,
At til en saadan Fart man maa
Meer Ballast ha'e ombord —

Meer Ballast af Forstand og Klogt,
Af Livserfaring, Viden;
Men hvorfra tage den? — derpaa
Han grubler hele Tiden.

Da hører han et Hoi! Halloi!
Der ham af Drømmen vækker;
Det er en Deling Feltskyts, som
Rask ruller frem i Rækker;

Og Røsten er vor Lieutenants, som
I Trav med Skytset rider.
Den Lille, smidig som en Kat,
Nu ned ad Volden glider;

Og i et Nu han hos ham staaer.
„Du dovner ikke daarlig! —
Det duer ei! — ja, see Du kun!
Jeg mener det alvorlig.

„Kom her! See, jeg har tænkt paa Dig!“...
Af Sadelhylstrets Gjemme
En Bog han tager. „Læs først den,
Saa har vi fleer derhjemme.“

— „En Bog! til mig?“ spørg Drengen høit,
Halv glad og halv forundret.
— „Javist, Godtfolk i Kjøbenhavn
Har sendt diverse hundred.“ —

— „O den jeg læse skal heelt ud?“ —
— „Ja den og mange flere.“ —
— „Ja men hvorfor?“ — „Nei see til os!
Saa han vil raisonnere!

„Hvorfor?“ Fordi jeg vil det, Du!
Fordi Du ei skal være
En Døgenigt, en Dumrian,
Der Ingenting vil lære.

„Der mellem andre Folk er nok
Til kjønt at holde Botten,
Der Lieutenant bli'er i de Halvtreds
Og ikke i de Sytten.

„Naa naa! læg Dig nu hen og læs,
Og hvis Du skulde støde
Paa Noget for en Artillerist,
— Det kunde jo dog møde —

„Saa lad mig see, Du husker kjønt ....
Men plager ham da Fanden!
Niels Sengeløse! Grøften! Hoi! ....
Du kjører jo paa Randen!“

Og i Galop han sprænger hen
Til sin Kanon; men Drengen
Seer efter ham. Saa lægger han
Sig med sin Bog paa Engen.

Og Dagen helder meer og meer;
Han veed ei, om han drømmer.
Hvad er det for en Vigdom, der
Fra disse Blade strømmer?

En Dykker lig, der stiger ned,
Mens Havfrusangen klinger,
Og altid nye Perler frem
For Lyset med sig bringer:

Saadan i dette rige Hav
Sin hele Sjæl han dukker,
Saadan paa denne Perlebund
Sin hede Torst han slukker.

En Vandrer liig, der høit tilfjelds
Seer gjennem Skyens Rifter
Dybt under sig, hvor underfuldt
Billed paa Billed skifter:

Saadan flyer Taagen fra hans Blik,
Det glimter, og det lyner,
Og nye Verdner aabne sig
Med underfulde Syner!

Det var hans første Kirkegang
Til Poesiens Tempel;
Den trykked paa hans unge Sjæl
Sit Indsegl og sit Stempel.

Men Solen sank, og Aftnens Vind
Alt sagte Græsset kruused;
Apellen lød, og til sit Hjem
Han vandrer som beruset.

11.

Batterikamp.

Alarm i Leiren! Trommen gaaer;
Med Lynets Fart man stiller;
I Stormskridt rask man rykker ud,
Og op til Dands man spiller.

Til blodig Dands! Den Paaskesol
Sig rød paa Himlen hæved;
Det var som om af Slesvigs Jord
En blodig Dag den kræved.

Men han, som fører Dandsen op,
Er en af vore Venner;
Det er vor gamle Lieutenant, som
De første Kugler sender.

Han muntrer sine Folk: „Børnlil!
Rask! rør nu Jere Kroppe!
Tag fat tilgavns og Tydsken-viis,
At I er rigtig oppe!“

Men Fienden trænger dristigt paa.
Hiinsides Busdorfdammen
Alt preussiske Colonner sees,
Der stærkt sig trække sammen.

„I Avancering! protser af!“
Han raaber med lidt Bulder;
Forstillingen bli'er baget løs,
Og rask man bort den ruller.

„Viseerskud! Kugle for! Chargeer!
Hver paa sin Plads! sadbanne!
Du, Nummer Tre med Tasken, frem!
Er' vi saa klare, Manne? —

„Jo vel, Hr. Lieutenant!" — „Brænd saa paa!"
Kanonerne chargere.
„Ret saa! i Flanken! Det var bravt!
Pas paa, han be'er om mere!

Paa Brinken lige overfor
Et Batteri opkjøres;
I Krudbamp Scenen hylles ind,
Og Skrald paa Skrald kun høres.

„Sei, Nummer Fire! sover Du?
Brænd paa! hvad gaaer der a' Dig?" —
Men Nummer Fire uudskyldt er,
Han la'er ei høre fra sig.

En Kugle tog hans Hoved væk;
Den kom lidt uformodet.
„Tag Lunten, Nummer Syv! Løs af,
Men see og pas paa Hovedet.

„Naa Liv i Spillet! Rask, Du der!
Og rør Dig med den Sætter!
Husk, vi er to mod sex. — Den traf!
Nei, see kun, hvor de sprætter!"

Dog Fjendens Kugler meer og meer
Slaae ned blandt vore Kjække;
Granater springe; Mand ved Mand
I Sandet hen de strække;

Og tyndere det om ham bli'er,
Det gaaer ei meer i Takten;
Dog holder lige kjækt han Stand,
Han leer af Overmagten.

Han har jo Kræfter selv for Ti
Og Mod for endnu Flere,
Og af Karduser er der nok
Hvad bruger han saa mere? Was braucht

Hvor gaaer det flinkt fra Haanden! See!
Han visker, og han retter;
Han lader, brænder løs, — man kan
Ei mærke, at det trætter.

Men Svenen hagler af dem ned,
Mens travlt sin Post han passer,
Og sort han er af Damp og Støv,
Der vælter frem i Masser.

Skud følger Skud. Af Røgens Slør
Et Vindstød løfter Fligen;
To Piecer er til Taushed bragt:
„Det lettede, sa'e Pigen!"

Fra Friedrichsberg en Officeer
Nu hen paa Pladsen sprænger;
Hans Ordonnantser følge ham,
Til En han Tøilen slænger:

Det er en mørk og mager Mand
Med ziirlige Manchetter
Og fine Handsker, men et Blik
Der Mod og Klogt forjetter.

„De har det meget varmt, mon cher!"
— „Saamen! kan ikke klage
Karduus! .... Naa han er vasen væk!" —
— „Her er! vil De behage." —

— „Hr. Oberst!" ... „Men for Guds Skyld, jeg!
Tillad, jeg assisterer."
Han lægger paa Kanonen sig:
„For høit jeg vist visterer.

„See saa! Man hjelper sig som bedst
Imellem Kammerater!
— „Hr. Oberst, see! De falde som
En Række Tinsoldater.“

— „Elevationen her er god.
Med den De vist, min Kjære!
Vil holde Stand en Time?“ — „To
Og tre, om det skal være!“

„Karduus laden! Nu skal de faae
En Mundfuld, som bli'er lækker.“ —
Et Lag Kardætsker suser ned,
Der dem med Gruus bedækker.

„Min Sjæl! Det lader til, at man
Vil ikke længer prutte!“ —
— „Ja det er providentielt,
At ei vi blive skudte!

„Allez toujours! En Kugleregn
Som denne her forfrisker!
Fatiguen styrker, Krud og Smuds
Af Klæderne man visker!

„Fyr saa! De maae ei troe, at vi
Er bragt i Decadence ....
Bravo, den traf! Jeg finder Dem
Paa Timen Assistance.“

Han kaster rask sig paa sin Hest,
„Au revoir!“ han smiler;
Saa hilser han gracieust, og i
Galop derfra han iler.

Den Gamle mumler: „Prægtig Fyr! ....
Og modig, reent forbandet! ....
En Snees som ham, saa feied snart
Vi Tydsken ud af Landet!“

12.

Høiderne ved Busdorf.

Mens Skytset tordnende sit Tab
Indhyller vredt i Dampen,
Paa Høiderne mod Syd og Øst
Sig rask udvikler Kampen!

Hør, Trommen hvirvler! frem det gaaer!
De røde Faner vaie;
Dødsenglen hvæsser alt sin Lee, —
Snart skal han til at meie.

Fra Hegn og Grøfter myldre ud
De raske Tirailleurer;
De storme frem, og vidt omkring
Man deres Hurra hører.

En hvidlig Damp bedækker alt
De lysegrønne Sletter;
Bag den i Solen glimter frem
En Skov af Bajonnetter!

Mens hist og her, paa Marken spredt,
En Saaret alt sig vaander;
De rykke frem, de nærme sig
De mægtige Colonner.

Som tordensvangre Uveirsskyer,
Der frem med Stormen vælte
Og under Lyn og Tordenbrag
Knusende sammensmelte.

Saadan de stærke Masser nu
Kaste sig paa hinanden,
Dødbringende, med Lynets Fart,
Og i usalig Blanden!

Hvem staaer saa kjækt paa Banken her
Med Kikkerten for Øiet?
Geniet flammer i hans Blik,
Og Stemplet har ei løiet.

Det er en ung, alvorlig Mand,
Tænksom, men frisk i Aanden —
Man seer paa ham, at Kampens Traad
Han holder kjækt i Haanden.

Han stirrer hen mod Budsdorfsgrund,
Urolig, utaalmodig,
Thi Overmagten er for stor,
Og Vore trænges blodig.

Der er han, Den, han venter paa,
Helten blandt vore Helte,
Den kjække Rye, Slagtes Søn,
Vor Klippe, naar det gjældte.

Tilfods og foran sine Folk
Han stormer dristig Banken
Fra Busdorfgrund, og i et Nu
Er Fjenden han i Flanken.

I Linie rask han rykker frem,
Og Modet gjør Mirakler;
Med Bajonnetten gaaer han paa,
Den venstre Fløi alt vakler.

Nu viger den, nu kastes den,
Og Fjenden rask forfølges
Med Skud paa Skud, til atter han
Bag Dannevirke dølges!

Det var et stolt Moment, thi alt
Var Seirens Terning kastet:
Gudinden sænkede sin Vogn —
Men atter bort hun hasted;

Thi Fienden nye Masser frem
Til ulig Kamp nu fører —
Ved Synet Danmarks Genius
Sit Hoved tæt tilslører;

Hun vil ei see i frugtløs Kamp
Sin Ungdom bukke under,
Hun vil ei see de brustne Blik,
De Slagnes dybe Vunder;

Hun flygter ræd, thi hvert Minut
Et Dødssuk hende bringer; —
Men Kampens Hane galer høit
Og ryster sine Vinger!

Hør, Skytset brager! Hult og dumpt
I Luften Kuglen brummer,
Granaten klingrer som et Malm,
Spidskuglen hvisler, summer;

Og Jorden zittrer, som den vil
Ved Dronet styrte sammen —
See! rundtomkring fra Muur og Tag
Mod Himlen hvirvler Flammen.

Det dyreste, det bedste Blod
Strømmeviis Jorden fugter;
Hver Fodbred bliver dyrt betalt,
Hvorhen sig Kampen bugter.

Som Strøm og Storm hver Modstandskraft
Beseire langt om længe,
Saadan de stærke Masser nu
Vore tilbagetrænge.

De vige langsomt, Fod for Fod,
Trofast til Fanen bundne,
Af Magten overmandede,
Endnu ei overvundne.

Nu standse de. Forsigtig Gang
Et Angreb vil de prøve.
Frem, danske Mænd, til Slaget frem!
Fremad, Du danske Løve!

Men en Lavine liig, der ned
Ad Fjeldets Side ruller
Og river Alt i Farten med,
Tordnende og med Bulder,

Saa styrter Fienden frem igjen
Paa vore Faa. De spredes,
Men hvirvles atter frem i Kamp,
De veed ei selv, hvorledes.

Skilt fra sit Corps, vor lille Ven
Med Strømmen fremad drives;
I Spidsen for en Bataillon
Han med i Tumlen rives!

Tambouren falder. I et Nu
Vi see ham Trommen gribe,
Og muntert „Avanceer!“ han slaaer
Trods Kuglerne, der pibe.

Saa tæt som Hagel slaae de ned
Og lysne i Colonnen —
En Kugle gjennem Trommen gaaer,
En anden gjennem Haanden.

Han falder, reiser sig igjen,
— Colonnen fremad hasted —
Men tumler strax! En Hestehov
Har ham til Jorden kastet.

Frem og tilbage, over ham,
Gaaer Kampen flere Gange.
Bevidstløs, blodig ligger han,
Et Offer blandt de Mange.

Men Scenen skifter: Rundtom ham
Der bliver tyst og stille,
Thi langs ad Slien, Tag paa Tag,
Nu Fiendens Kugler spille;

Mens Døden ved sin gridske Haand
Mod nye Offre strækker,
Her Ven med Fiende fredeligt
Den samme Liigmark dækker.

13.

Efter Slaget.

Det aftnes. Ilden sagtner nu,
Og Natten bringer Freden,
Kun hist og her der falder end
Enkelte Skud i Kjeden.

Paa Flensborgveien Fod for Fod
Et Vogntog sig bevæger —
Vend Øiet bort! tøm ei tilbunds
Det bittre Smertens Bæger!

Vend Øiet bort fra dem, som her
I Blod paa Halmen ligge
Med blege Miner, brændende Saar
Og halvudslukte Blikke!

Vend Øiet bort! Tak Gud, at ei
Et Syn Du fik at skue,
Der som et Spøgels Dag og Nat
Bestandig vil Dig true —

Og følge Dig paa Hestens Ryg,
I Skov, paa Havets Strømme,
I Venners Lag, i stille Hjem,
Vaagen og i Drømme!

Men kast dit Blik med Stolthed hen
Paa Grupperne derinde
I Skoven ved den mørke Sø,
Som kruses af Nattens Vinde!

See disse Skikkelser, hvor trygt
De strække deres Lemmer
I Søvnen, medens Haanden fast
Sig om Geværet klemmer!

See hvilken Ro paa disse Træk,
Som Kampens Træthed furer!
De slumre trygt, og dog de veed,
At Døden paa dem lurer.

De slumre trygt paa Dagens Færd,
Som om de ikke vidste,
At denne dybe Søvn maaskee
Vil blive deres sidste!

See disse Blus i hundredviis,
Der speile sig i Vandet —
See Hestene, der pruste tungt
Og vælte sig i Sandet —

See Flammen, hvor den svæver med
Sit Blus til alle Sider
Og spiller paa de blanke Løb
Af Vaabenpyramider!

Og see igjennem Natten fort
De blanke Ruder skinne
Paa Gottorp Slot! Nu larmer man,
Nu jubler man derinde!

Men de, som drog imorges ud
Fra Slottets gyldne Sale,
De sidde her. Træd indenfor!
En Scene til at male!

I Skjænkestuen, røget, lav,
En Tællepraas belyser
Med døsigt Skin et Maleri,
Hvorved man sagte gyser.

Paa Gulvet spredt, i hver en Krog,
Saarede mat sig vaande;
Lægerne syssle med dem travlt
Og gaae dem flinkt tilhaande.

Paa Bordet, der er smudsigt, fælt,
Lidt Brød og Flesk der ligger;
En Tinskaal gaaer fra Haand til Haand,
Og gridsk man af den drikker.

Men rundtom Bordet glimrer det
Af Uniformer. Alle
Har trætte kastet sig, som bedst
Med Pladsen det kan falde.

Paa Kister, Sække malerisk
Grupperede de ligge,
Og overvældede af Søvn
Begynde de at nikke.

Selv Generalen, mat og træt,
Omsider Øiet lukker;
Cigaren falder af hans Haand
Og sig paa Gulvet slukker;

Hans Stabschef sidder tankefuld
Og grunder over Dagen;
Han seer paa Kaartet. Lyset er
Fast nedbrændt alt i Stagen.

Rapporten skriver han: Tætved
Heel ynkeligt det klinger:
„Tøv lidt, Hr. Doctor! tøv! Jeg be'er
Saameget for min Finger.“

En sagte Stønnen. Alt bli'er tyst;
Curen har ikke skadet;
Man hører kun de qvalte Suk
Og Pennens Gang paa Bladet.

14.

Savn.

Vi er paa Als, et Land, hvor
Meer tidligt Vaaren kommer,
En gudvelsignet, yndig Plet
Med lang og frugtbar Sommer!

En deilig Ø! Den er som født
Af Himlen og af Havet.
En Sommernat, og lige rigt
Af begge To begavet.

Med friske Skove, blanke Søer
Og gyldent Korn paa Vangen
Er denne Ø et Paradis —
Et Paradis med Slangen.

Thi her forbryderisk en fræk,
En troløs Prinds udruged
De Rænker, som hans Fædrelands
Inderste Marv udsuged.

I dette Værksted smedded han
De Lyn med Hadets Lue,
Der skulde knust det, men som nu
Hans frække Hoved true.

Men denne Ø, saa dansk og tro,
Og dog vor Ufreds Kilde,
Vort Bolværk blev, vort bedste Værn —
Hans Nemesis det vilde!

Her er Armeen draget hen,
Og her den sanker Kræfter
Til nye Kampe — til den Hevn,
Som stærkt den higer efter.

— Her i et venligt Bondehuus,
I Stuen ud til Haven,
Her finde vi vor Lieutenant — Kors!
Hvor er han mørk og gnaven!

Han skriver ogsaa, men det gaaer
Kun meget slet fra Haanden:
Han puster, gnider Panden, for
At hjælpe lidt paa Aanden;

Men Aanden er ei villig — nei!
Han venter, og han venter —
Den kommer ei, det seer han nok,
Og Veiret dybt han henter.

„Den dumme Dreng!“ han mumler, „hvis
Jeg havde ham, saa gik det;
Han tygged ikke Drov som jeg —
Gesvindt en Ende fik det.“

Saa griber Pennen han paany,
Men snart igjen den standser —
„Det er hans Skyld, den Satans Dreng,
At Ingenting jeg sandser!

„Han er da væk, den stakkels Pog!
Gud veed, hvor nu han støier —
Ifald han ellers støier meer,“
Halvsagte han tilføier.

„Han piner mig. Jeg kan ei faae
Ham ud af mine Tanker....
Aa han er væk! .... naturligviis!
Han har nok kastet Anker.

„Men saadan gaaer det! Det er Ret!
Der har vi hele Tingen!
Man skal kun holde af sig selv,
Forresten af slet Ingen.

„Saa det fordømte Skrivexads!
I rette Tid da kom det!
Jeg kan nok slaaes, det troer jeg, men
Jeg kan ei skrive om det.

„Hvad skal jeg skrive? At jeg løb
Ei fra det som en Hare?
At ei jeg bened af, dengang
Jeg saae, at der var Fare?

„Ja det er Alt! Jeg kan ei med
Det Prikkeri .... Saa heller
Ti Timer i en Ild som sidst —
Der veed jeg, hvad det gjælder! ....

„Den stakkels Dreng!" ..... Han skyder bort
Papiret, Skrivetøiet.
„Jeg kan ei see — det Satans Vand;
Det kommer mig i Øiet."

15.

Valpladsen.

Paa Høiderne ved Nusdorfdam,
I Kampens barske Møde,
Vor lille Helt forlod vi saa
Blandt Døende og Døde.

Der laa han henstrakt, blodig, bleg,
Bevidstløs og bedøvet,
Af Dagens Kamp og Blodets Tab
Den sidste Kraft berøvet.

Og Timer gik, og mere fjernt
Lød stedse Slagets Bulder,
Da vaagned han paa engang ved
En Smerte i sin Skulder.

Han aabned Øiet, men igjen
Han lukker det forskrækket,
Thi rundtom ham den hele Mark
Med Liig og Blod var dækket.

Saa sank han hen, og atter det
I Skuldren slak og hamred;
Men tætved ham en Preusser stærkt
I Dødskamp skreg og jamred.

„Hold Kæien i, din Skabhals der!
Hør, hvor han bruger Knævren!" —
Det var en ægte sjællandsk Røst,
Der snakked ud fra Levren.

„Hvad, vræler Du endnu? Saa skal
Dæ'len skinbarlig ta'e Dig."
Han reiser sig. „Ja, kakkels Bæst,
Dit Beentøi er skudt a' Dig!

„Ja det er noget andet, det!
Hør, bi en bitte Kjende,
Saa skal jeg skyde Dig — tov lidt!"
Han vil alt Hanen spænde.

Men Tydsken bad: „Hr. Kammerat!
Ak hør mig! spar din Kugle!
Jeg vil nok leve lidt endnu,
Ak, skaan mig! blot en Smule!"

— „Ja, naar ensstid Du ei har Lyst,
Saa faaer Du ha'e din Wille;
Men Du er ellers gal, go'e Karl!
Ja ja, men vær saa stille!"

Dog disse Qvaler er det ei,
Som Drengens Mod vil bøie —
Han har en Sorg, der trykker meer
Og mørkner tidt hans Øie.

Den varme Sol har lokket ham
I Haven ud. Der sidder
Paa Bænken han; han hører kun
Den muntre Fugleqvidder.

Og Vinden vifter i hans Haar,
Naturen trindt udfolder
Sin unge Pragt; men ingensom før
Den Glæde ham forvolder.

Han tænker paa sin Moders Skræk,
Paa hendes Angst og Qvide —
„Ak hun vil døe af Sorg, naar hun
Min Skjæbne faaer at vide!

„Sei! maa jeg age med? .... Du der,
Bræl nu, mens det kan nytte!
Naa, Du er stædig, din Hansqvast!
Bi Du, jeg skal Dig flytte! ....

„Tak, Folkens, Tak! Ta' er for hardt!
Han der kan bedre taale't ....
Er han crapeert? .... Net seer man det! ....
Det har Du, for Du straaled.

„Sei stop! der ligger En endnu?
Josses! hvor er han lille!
Aa, Hornet med! See det var knøvt!
I dandse, og vi spille.

Og Vognen rulled rask afsted;
Den skrumpled, og den stødte —
Hvad ændsed man de Stakler, der
Paa Halmen laae og blødte;

„Men for hver Sygdom groer en Urt,
Dog gaae vi tidt iblinde.
Siig mig, hvad nys Du tænkte paa —
Maaskee vi Urten finde.“

Forundret Drengen paa ham seer
Med sine Øine klare.
„Skrift kun, men ærligt, hvert et Ord,
Saa har det ingen Fare!“

Og Drengen skrifter Ord for Ord,
Den Anden stille grunder.
Saa smiler han: „Jeg Urten har,
Og det er intet Under.

„Din Sjæl er syg, men syg, fordi
Den som en Plante trænger
Til Næring. Uden Himlens Dug
Med Hov'det Blomsten hænger.

„Den Himlens Dug, Du trænger til,
Og som Du smægter efter,
Er Kundskab og Belæring, der
Gi'er Sjælen nye Kræfter.

„En enkelt Side har Du læst;
Nu vil jeg vende Bladet,
Saa skal Du see, hvor snart dit Sind
Forfriskes vil i Badet.

„Men skal det lykkes, maa Du først
Dig selv alvorlig prøve,
Thi Kraft i Villien maa der til,
Og Mod vil Du behøve.

„Det er ei nok, Du finder Smag
I Nøddens søde Kjerne;
Den haarde Skal maa knækkes først —
Det glemmer man saa gjerne.

„En gammel Græker vilst har sagt,
At mangen En, ubuden,
Har grebet Thyrsen, men kun Faa
Begeistredes af Guden.

„Ja, det forstaaer Du ei, men husk,
At Mange er' de Kaldte,
Dog Faa — det er vor Frelsers Ord —
Kun Faa er' de Udvalgte."

— — For Drengen nu et indadvendt,
Et virksomt Liv begynder;
En frisk, uhildet, dygtig Aand
Med hver Dag sig forkynder.

Alt er ham nyt, og dog bekjendt;
Det Dunkleste sig klarer,
Det Dybeste med Letheb strax
For ham sig aabenbarer.

Her traadte frem et Gravcapel,
Som Gittret blankt omfletted;
Her Billedpragt, hist gylden Skrift,
Som Mulmet strax udsletted.

Han reiste sig, han gik lidt frem:
Da tordned det fra Gangen:
„Staa stille! Holdt!" — Nu først det blev
Ham klart, at han var fangen.

Man stimled om ham, bandte, skreg,
Der blev en Støien, Larmen —
„Saa han vil knibe ud, den Knegt!"
En greb ham haardt i Armen;

En Anden tog hans Horn og skreg:
„Blæs op, Du Djævleunge!
Rask! hører Du! Blæs op, saa det
I Murene kan runge!"

„Hvad, er Du stridig, din Halunk!
Paa Timen blæs!" — Den Lille
Rev Armen til sig, slog paa Den
Med Øine, trodsig vilde,

Og skreg: „Slaa mig ihjel, ifald
I troe, det kan sig skikke;
Men blæse for Jer, vel det gjør
I Evighed jeg ikke!"

Med haanlig Latter gik de bort,
Med Banden og med Buldren;
Men hen til ham en Landsmand gik
Og klapped ham paa Skuldren.

Det var — i Jægeruniform
Og med et Skud i Armen,
Der blødte stærkt — en ung Student,
Som var traadt til ved Larmen.

To sorte Øine fæsted han
Alvorlig paa den Lille;
De straalede med venlig Glands
Saa tankerige, milde.

„Min brave Dreng!" han sagde. „Kom
Og ræk mig dine Hænder!" —
— „Den der er undskyldt." — „Stakkels Pog!
Vi To vil være Venner." —

16.

Paa Lazarethet.

Taalmodighed, Du Buggesang,
Hvormed man os indluller,
Naar Byrden bliver altfor tung,
Der læsses paa vor Skulder!

Taalmodighed! hvor findes Den,
Der ret dit Dyb tør maale? —
Ak, Mod er der i Verden nok,
Men ikke til at taale!

Taalmodighed, det er det Ord,
Vor Ven maa daglig høre;
Paa Lazarethet summer det
Bestandig for hans Øre.

Han hører det af Lægen, som
Hans lille Haand forbinder:
„Taalmodighed, min lille Ven!
Taalmodighed, det linder!“

Det klinger fra de Damer, som
Hver Dag med milde Miner
Til Sygesengen bringe Saft,
Viindruer, Appelsiner.

Han hører det ved Dag, naar trægt
Og tungt sig Tiden sniger;
Han hører det ved Nat, naar bort
Fra Leiet Søvnen viger.

— Det er alt høit paa Dagen, da
Man øiner Rendsborgs Volde;
Chausseen oversvømmet er,
Og Vognene maae holde.

Ind over Fæstningens Glacis
Man ad en Markvei ruller,
Mens Fæstningen man bander smaat
Og Veiens dybe Huller.

De svære Ravelins, de langt
Fremskudte Udenværker
Og stærke Bastioner man
Halv ærgerligt bemærker.

I Neuwerk seer man lange Trains
Af Vogne med Fourrage,
Ammunition og Proviant,
Materiel, Bagage.

Han tænker paa sin gamle Ven —
„Hvor er vel han nu henne?
Jeg bliver dog ei glad, før jeg
Igjen ham hører skjænde."

Han tænker paa den skjønne Bog,
Der gav hans Tanker Vinge —
„Var jeg Aladdin, skulde snart
Mig Lampens Aand den bringe!"

Foran ham staaer Studenten; men
Knap Drengen derpaa agter,
At længe alt hans dybe Blik
Ham forskende betragter.

Han tager ham om Kinden mildt:
„Du sidder mig saa stille!
Der tynger Noget paa dit Sind,
Som gjør Dig syg, Du Lille!

„Men for hver Sygdom groer en Urt,
Dog gaae vi tidt iblinde.
Siig mig, hvad nys Du tænkte paa —
Maaskee vi Urten finde.“

Forundret Drengen paa ham seer
Med sine Øine klare.
„Skrift kun, men ærligt, hvert et Ord,
Saa har det ingen Fare!“

Og Drengen skrifter Ord for Ord,
Den Anden stille grunder.
Saa smiler han: „Jeg Urten har,
Og det er intet Under.

„Din Sjæl er syg, men syg, fordi
Den som en Plante trænger
Til Næring. Uden Himlens Dug
Med Hov'det Blomsten hænger.

„Den Himlens Dug, Du trænger til,
Og som Du smægter efter,
Er Kundskab og Belæring, der
Gi'er Sjælen nye Kræfter.

„En enkelt Side har Du læst;
Nu vil jeg vende Bladet,
Saa skal Du see, hvor snart dit Sind
Forfriskes vil i Badet.

„Men skal det lykkes, maa Du først
Dig selv alvorlig prøve,
Thi Kraft i Villien maa der til,
Og Mod vil Du behøve.

„Det er ei nok, Du finder Smag
I Nøddens søde Kjerne;
Den haarde Skal maa knækkes først —
Det glemmer man saa gjerne.

„En gammel Græker viist har sagt,
At mangen En, ubuden,
Har grebet Thyrsen, men kun Faa
Begeistredes af Guden.

„Ja, det forstaaer Du ei, men husk,
At Mange er' de Kaldte,
Dog Faa — det er vor Frelsers Ord —
Kun Faa er' de Udvalgte."

— — For Drengen nu et indadvendt,
Et virksomt Liv begynder;
En frisk, uhildet, dygtig Aand
Med hver Dag sig forkynder.

Alt er ham nyt, og dog bekjendt;
Det Dunkleste sig klarer,
Det Dybeste med Lethed strax
For ham sig aabenbarer.

Som Blomsterstøvet føres tidt
Langt bort paa Vindens Vinger,
Støvveiene befrugter og
En Blomsterflor frembringer:

Saadan den Ældres rige Ord
Befrugte Drengens Indre,
Og nye Verdner aabne sig,
Og nye Stjerner tindre.

Og tidt den Ældre studser, naar
Et Mulm, hvor selv han svimmel
Sig famler frem, opklares af
Et Lyn fra Drengens Himmel;

Thi mangt Problem, som Forskeren
Paa tusind Vildspor fører,
Tidt for et ungt, uskyldigt Blik
Sig ubevidst afslører;

Og mangen Sandhed, dyb og stor,
Der kræver lang Forklaring,
Tidt klinger fra en Barnemund
Som himmelsk Aabenbaring.

17.

To Søstre.

En Maaned gik, og dette Sted,
Der Qval og Jammer huser,
Er for de To forvandlet til
Et Hjem for alle Muser.

Et Pandæmonium det blev,
Et Tempel, i hvis Gange,
Af Lovet hvalte, hver af dem
Reent glemmer, han er Fange.

Dog snart de mindes skal derom.
Det Aften er, og Talen
Gaaer meer og meer istaae. Man tyer
Saa smaat til Sovesalen.

Da høres der paa engang Raab
Og Tummel trindt i Staden;
Dragoner sidde op i Hast
Og jage gjennem Gaden.

Folk stimle til; fortvivlet de
Omkring i Mørket rende:
„De Danske komme! Bort, afsted!
Tjæretønderne brænde!"

I Lazarethets Stuer snart
De samme Raab gjentages
Og hilses der med Glædesskrig:
„Hurra, hurra! det dages!"

Fra Sal til Sal, i kraftigt Chor,
Høit „Landsoldaten" toner,
Accompagneert med Hyl og Skraal
Af Hospitalets Koner.

Selv Vaagekonen paa de Trebs
I Kjælderen vil sig skjule:
„Mod Fruentimmer er de værst,
Jeg kjender dem, de Fugle!"

Ved Dag det hele Lazareth
I Hast evacueres;
De Saarede paa Vogne flux
Til Rendsborg transporteres;

Og hovedkuls af Byen ud
Flye Folk i store Skarer —
At blind Alarm det Hele er,
For silde man erfarer.

— Det er alt høit paa Dagen, da
Man øiner Rendsborgs Volde;
Chausseen oversvømmet er,
Og Vognene maae holde.

Ind over Fæstningens Glacis
Man ad en Markvei ruller,
Mens Fæstningen man harder smaat
Og Veiens dybe Huller.

De svære Ravelins, de langt
Fremskudte Udenværker
Og stærke Bastioner man
Halv ærgerligt bemærker.

I Neuwerk seer man lange Trains
Af Vogne med Fourrage,
Ammunition og Proviant,
Materiel, Bagage.

Her Uniformer myldre nu
Fra alle Tydsklands Stater,
Hannoveranere især,
Badens're, Hanseater;

Og munter Sang man høre kan
I alle Byens Gader,
Men „Schleswig-Holstein stammverwandt"
Er banlyst, som det høver.

De „meerumschlungne" Fanner fly
Omkring paa Gaden lyse;
Det er som om ved hvert et Skridt
Den brudte Ed de hysse!

Paa Hovedvagten mynstres nu
De Fangne for at bringes
Med Vagt hen til „Holsteinsches Thor";
Af Porten ud der svinges.

Vor lille Ben er ikke med;
Der staaer han midt paa Broen
Og taler med en Officeer
Med Haanden til Chakoen.

Det er en ældre Mand med dyb
Tungsindighed i Blikket:
„Hvor kommer Du paa dette Navn?
Hvem har derhen Dig skikket?"

— „Jeg loved En, der nu er død,
Et Bud fra ham at bringe."
— „Fra ham ... min Søn! ... Saa det er Dig!"
Med Magt han maa sig tvinge.

Han vinker ad en Officeer,
Hvem Noget han befaler.
„Den Herre vil ledsage Dig,
Følg kun med ham!" han taler.

De følges ad. En prægtig Gaard
Omsider dem modtager;
Forbauset seer den Lille paa
De kostelige Sager.

Igjennem al den Herlighed
— Hvis Navn han ikke kjender —
Af Bronze, Vaser fører dem
I Haven ned en Tjener.

To unge Piger sidde der,
Af Gyldenregn beskygged';
Dem Begge med sit Rosenlys
Har Livets Morgen smykket.

Den Ældstes Øie tyder paa,
At indenfor det stormer!
En kulsort Dragt omslutter rigt
De fyldige, stolte Former.

Den Yngre, knap et Tolvaarsbarn,
I Sørgefloret hyllet,
Er lig en Rosenknop, der blev
En Vinternat fremtryllet.

Hun læser flittigt; Haanden let
Den fine Pande streifer.
Men Søstren syer — med hvilken Hast
Af sortrødgyldne Sløifer!

Nu er hun færdig. Een af dem
Paa Brystet stolt hun hefter:
„Kom, Emmy! Her er een til Dig;
Du brænder vist derefter."

Den Yngre seer i Bogen taus,
Som om hun Intet hører.
„Kom, skal jeg fæste den? See blot!
De deilige Couleurer!"

Hun lægger Bogen og staaer op;
„Charlotte, lad det fare!“ —
— „Du kan faae to, ja fleer endnu!
Du skal slet ikke spare.“

— „Nu er Du ond!“ — „Naa skynd Dig, kom!“
— Med Ild i sine Blikke
Hun svarer heftigt: „Heller døe!
Slip mig! Jeg gjør det ikke.“

— „Men Emmy da!“ — De dunkle Bryn
Til Storm sig trække sammen; —
Da kommer Officeren til,
Det slukker hurtigt Flammen.

Han kysser varmt den Ældres Haand,
Men ændser knap den Mindre;
De Blik, der flammed nys saa vredt,
Nu ømhedsfulde tindre.

De tale sammen — hvilken Ild
I disse dunkle Stjerner! —
Hun vinker ad den stille Ven,
Der sig beskedent fjerner.

„Kom nærmere! Sig, det er Dig,
Der lovet har at bringe
Min kjække Broders sidste Suk!" —
Sin Graad hun maa betvinge.

„Hvorledes døde han? fortæl!
Trofast, det kan jeg vide,
Trofast imod den gode Sag,
Hvorfor vi Alle stride!"

— „Trofast imod den gode Sag,
Det troer jeg!" svarer Drengen.
Et lille Blad han tager frem:
„Det skrev han selv paa Sengen."

— „Min Broders Haand! Mig synes alt,
Jeg høre kan hans Stemme!"
— „Charlotte, læs!" — Hun læser høit:
„I Elskede derhjemme!

„Min sidste Tanke søger Jer
„Og mine sidste Sukke!
„Tak Gud! En dansk og trofast Haand
„Vil mine Øine lukke."

Var det Fortvivlelse og Sorg,
Der hendes Stemme qvalte?
Var det Forbittrelse, der sig
I hendes Miner malte?

Bleg som et Lig Papiret hun
I Haanden knuger sammen;
Sig Officeren bort har vendt
Som for at skjule Skammen.

Men Søsteren har foldet fromt
De fine Barnehænder;
En brændende, en stille Taak
Til Himmelen hun sender.

Vor lille Ven staaer som en taus
Tilskuer af det Hele
Og venter, at den sorte Sky
Igjen sig vil fordele.

Den ældre Søster har igjen
Sin Fatning sig tilkæmpet.
Hun siger til ham med en Røst,
Der er af Smerten dæmpet:

„Vi er i Gjæld til Dig. Du har
En Døende bragt Lindring,
Om hvem vi Alle gjemme vil
En smertelig Erindring.

„For at betale denne Gjæld
— Her løfted hun sin Stemme —
Min Fader tilladt har, at Du
Maa være her som hjemme.

„Dit Værelse Du faaer; Du kan
Gaae ud, naar selv Du lyster;
Du spiser ved vort eget Bord ....“
Paa Hovedet han ryster:

„Jeg takker, men jeg er kun vant
At leve blandt Soldater
Og troer, at bedst jeg trives hos
De fangne Kammerater.

„Jeg ønsker derfor kun, at jeg
Maa dele deres Skjebne.“
— „Sæt den bli'er haard.“ — „Saa faaer jeg jo
Med Taalmod mig at væbne.“

Hun seer paa ham med Stolthed, frem
Et Smiil hun vil forcere:
„Du har din Villie, farvel!
Vi sees vist ikke mere!“

Den Yngre seer paa ham, som om
Hans Træk hun dybt indprænter:
„Vi sees igjen, det veed jeg vist,
Husk paa, at jeg Dem venter.“

18.

Hornet klinger atter.

Mens Livet daadløst, monotont
For Fangerne henglider,
I Sundeved man seierrigt
Mod Overmagten strider.

To varme Dage har vi havt,
To hæderfulde, smukke;
Den Krands, der smykker dem, skal man
Forgjeves ville plukke.

Mens Livet her pulserer med
En Kraft, der Alt fortrænger,
Ret som en Flod, der svulmer stolt
Og hver en Dæmning sprænger:

I Fangenskabet sygner det,
Og Blodet dosigt rinder,
Lig Floden, der i Sandet mat
Sig taber og forsvinder.

I Slesvig rykker Hæren ind,
Af Kamplyst Alle brænde;
Een Villien er: at holde Stand
I hvad der end skal hænde.

Med eet man Ordre faaer at gaae
I Jylland op itide
Bag Kongeaaen. Ja hvorfor?
Det maa Vorherre vide!

Men det jeg veed, at mangt et Blik
Med Vredestaarer brændte
Den Morgen, da i Regn og Slud
Vi Slesvig Ryggen vendte.

Og det jeg veed, at mangen Haand
Sig knyttede forbittret,
At mangen Læbe dirred bleg,
Og mangt et Hjerte zittred! —

— — Vi er i Velle, mellem Skov,
Ved Foden af en Bakke
Og udfor Fjorden ligger smukt
Et Huus, flankeert af Stakke.

Paa Marken straaes for Gaarden har
Man Linier traceret;
Der indenfor er under Vagt
En Deling Skyts placeret.

Det er en ægte Sommerdag
Med Summen, Flagren, Brimlen,
Med Solguld og med blanke Straa
Og Sølverskyer paa Himlen.

See, Haveporten smykket er
Med Faner, Baand og Krandse;
Og Fjællevogne rulle for
Med Piger, der vil dandse.

Men foran Porten staaer en Flok
Af røde „Tolleristér",
Der hjælpe dem af Vognen ned,
Dog tidt dem Fanden frister!

Saa hører man et dygtigt Smæk,
Der følges af en Fnisen;
At Tonen ei skal blive stiv,
Helst strax man bryder Isen.

Gemytligt fra den grønne Plads
En „Rundtenom" nu klinger;
Med Trampen og med Nævedask
Rask Pigerne man svinger;

Og den gjør sine Sager bedst,
Som, hvergang Dandsen tier,
Sin Dame gi'er det bedste Dask,
Der gjennem Skjørtet svier. —

— Lidt borte fra den vilde Larm
En Flok af Officerer
Har leiret sig omkring et Bord.
Der flinkt man pokulerer.

Med Flasker og med fyldte Glas
Man rundtom krandser Bordet;
Parlamentarisk gaaer det til,
Man giver, negter Ordet;

Men Den, hvem Ordet gives, han
Afbrydes strax paa Timen,
Og Den, det negtes, snakker fort
Trods Præsidentens Kimen.

Med eet en Bifaldsstorm opstaaer,
I Hænderne der klappes:
„Vor Senior har Ordet!“ — „Saa?
Derom skal vi nok noppes!“

Ja virkelig! det er jo ham,
Vor Lieutenant! kun lidt mager,
Om muligt og lidt mere tyk,
Selv Vinen ei ham smager.

„Jeg har ei Lyst! lad mig i Ro!
Som sagt jeg gjør det ikke.“
— „Det gaaer tilbage, Hakon! flink!“
— „Jeg gider ikke drikke.“

Et Horn nu klinger udenfor,
Men Ingen til det mærker,
Thi Dandsens vilde Lystighed
Bestandig sig forstærker.

— „Det er igjen den lille Fyr,
Der spøger om i Landen!
Naa, vær nu glad! han kommer nok!
Drik blot.“ — „Han kommer Fanden!“

Nu klinger Hornet mere kjækt.
De tykke Bryn han rynker;
Han løfter Hovedet, men snart
Paa Haanden ned det synker.

„Han kommer nok!“ — „Hør, veed I hvad,
Ifald han kom tilbage,
Jeg vilde reent forsværge meer
En Draabe Viin at smage.“

Da lyder Hornet tredie Gang.
Hør, hvor det klinger prægtigt,
Hvor rundt og blødt! Det lokker ømt,
Det kalder stærkt og mægtigt!

Han reiser sig. Hans svære Krop
Saa stærkt mod Bordet tørner,
At Glas og Flasker flyve om
Paa alle fire Hjørner.

Han styrter hen mod Havens Port;
Den tykke Kromadamme
Og fire Dandsepar paa Rad
Han vælter med det Samme.

Nu seer han ham! Et Spring, saa har
Drengen han i sine Arme!
Han trykker ham, han knuger ham,
Saa Gud maa sig forbarme.

„Min egen Purk! min Hjertens Dreng!“
Af Glæde knap han dandser.
„Ih din Hallunk, din Djævels Knegt!“
Han synger, og han dandser.

Men Drengen jubler høit i Sky,
Imellem Graad og Latter:
„O Gud skee Lov, jeg fandt Dem dog!
Hurra, jeg har Dem atter!“

„Hvad Dem og Dem! det er jo Baas,
Husk paa, jeg er din Fatter!“
— „Ja det er ogsaa sandt! Ja vist!
Hurra, jeg har Dig atter!“ —

— „Og Du er røbet ud, Mosjø,
Fra Tydsken mutterseene?“
— „Ja der var ikke andet for,
Det skulde jeg nok mene.

„Først vilde de mig fikse, men
Det gik kun meget daarligt;
Saa meente de, det bedre gik,
Naar man mig tog alvorligt; —

„Saa maatte jeg ei læse meer,
Det gik mig svært til Hjertet!
— „Ih det fordømte Pak!“ — „Ja Du
Kan troe, at det mig smerted.

„Saa kom det Allerværste dog:
Paa engang de mig skilte
Fra ham, til hvem skal den Tid
Min hele Lid jeg stilte.

— „Fra hvem?“ — „Ja ham Du kjender ei,
Men aldrig jeg ham glemmer,
En ung Student, der lærte mig
Saameget, som jeg gjemmer.

— „Ih Gud velsigne ham, den Sjæl!“
— „Saa blev det mig for broget,
Og saa“ .... — „Saa slap Du af!“ — „Ja vist,
En Morgen, det var klaget.“

— „Er nu Du glad?“ — „Ja det troer jeg! ....
Dog glad? .... nei ikke rigtig! ......
Min stakkels Moder, jeg veed, hun er
Saa ængstlig, saa forsigtig!“ —

— „Hun har det godt, frisk som en Fisk!“
— „Hurra! det var det Bedste!
Og Fa'er?“ — „Din Fa'er .... Jo vist ... han har
Det bedre end de Fleste.“

„Du spørger mig for meget, Did!
Og jeg staaer her og prater —
Kom, vi maa gaa ind og hilse paa
De gamle Kammerater!“

Saa dandser han i Haven ind
Med Drengen paa sin Skulder;
Eia! hvor bliver der med eet
Om Bordet Larm og Bulder.

Men Drengen flyver flux til Bords
Fra Favn til Favn i Flokken.
De kysse ham, de knibe ham,
De trække ham i Lokken;

Han jubler høit: „Hurrah! Man kan
Jeg mærke, jeg er hjemme!
Da klinger gjennem al den Larm
Den Gamles Stentorstemme:

„Hold inde, Kinder! hvor jeg bli'er
Med eet saa tør i Halsen;
Jeg troer bestemt, det kommer af
Den Dandsen og den Valsen!

„Niels Sengeløse! hei, kom hid!
Slip Tøsene saalænge! . . . .
Du kniber ikke — hele Syv!
Du staaer ei til at trænge.

„Hent mig herned den store Kurv,
For Torsten er uhyre,
Og kjør saa Batteriet op!
Du protser, og vi fyre."

— „Jo vel, Hr. Lieutnant!" — „Stop, min Søn!
See her! der har Du Penge.
Kjøb meer endnu, ifald vi til
Reserven skulde trænge."

— „Jo vel, Hr. Lieutnant!" — „Muntert Børn!
Iaften vil vi stikke
Paa Varerne saa jevnt og tæt,
Iaften vil vi drikke;

„Nu har jeg nippet længe nok
Saa smaat af Fingerbøllet —
Iaften skal jeg vise Jer,
Hvor David kjøbte Øllet.“

19.

Regnen.

Paa Leerbek Mark, en lille Miil
Fra Veile, staaer Armeen;
Musiken spiller; rundtomkring
Det klinger i Quarreen.

De blanke Vaaben glimre smukt;
De røde Faner suse
For Vindens Kast, og Jubelraab
I Strømninger frembruse.

De gjælde Kongen. See, han staaer
Igjen blandt sine Kjække,
Imellem dem, hvis Syn hos ham
Maa tusind Tanker vække.

Han staaer blandt dem, der kæmpet har
For ham, den Kongefødte,
Blandt dem, der for hans gode Ret
I Nødens Time blødte.

Han staaer blandt dem, der slog en Kreds
Om ham, den haardt Forsøgte,
At trygt sin tunge Kongepligt
Han hjemme kunde røgte.

Hvad Under, om den flade Mark
Sig hvælved til en Kirke
I denne Stund om ham og om
Hans levende Dannevirke!

Hvad Under, at en hellig Gru
Greb ham og greb dem Alle?
Hvor der blev taust! Man høre kan
Et Blad til Jorden falde.

Nu taler han bevinget, varmt.
Alt, hvad hans Sjæl bevæger,
Fra Læben strømmer jevnt og smukt,
Og Sindet mildt det qvæger.

Saa deler Hæderstegn han ud
Til Høie og til Lave,
Og milde Ord ledsage smukt
Hans kongelige Gave.

— Hvor Store-Grundet skraaner ned
Imod det skovbegroede,
Det skjønne Greis, nu Kongen staaer
Saa rørt og stolt tilmode;

Thi rundtom ham sig flokket har
I tæt og trofast Klynge
Hans tappre Mænd. I kraftigt Chor
Begeistrede de synge:

1.

„Vel mødt igjen, Kong Frederik! ved Hæren!
Til Kamp beredt den venter kun dit Bud.
Hvor Stævnet blodigst var, vi frelste Æren —
Lad os da trøstigt fegte Striden ud!
Giv Intet bort, thi, viid, før Du skal miste
En Fodsbred Jord af dine Fædres Land,
Før vil vi Alle kæmpe til det Sidste,
Før vil vi Alle falde som een Mand.

2.

Og hvis dit Blik i disse tætte Rader
Har søgt forgjeves mangen Kammerat,
Beklag ham ei! Vær stolt af ham som Fader
Og husk, for Dig han døde som Soldat.

I Dødens Stund og skilt fra sine Kjære
Hans sidste Suk gjaldt Fædrelandets Ret,
Hans sidste Tanke var din Krones Ære —
I Kamp for den vil Ingen blive træt.

3.

See her er Nok, der vil udfylde Pladsen!
See her er Nok, der kæmpe vil som han,
Men ikke Een der er i hele Massen,
Som vil see deelt sit skjønne Fædreland!
„Det skal ei skee!“ det Løfte har Du givet,
„Det skal ei skee!“ fra Folket lød igjen!
Og, Kongen tro i Døden som i Livet,
„Det skal ei skee!“ vi sværge her som Mænd!

Det var et gribende Moment
Af dem, der mindes længe,
Det var som Hjertets stærke Slag
Hver Lænke vilde sprænge.

Og Kongen blev saa murehvid,
To store Taarer trilled
Ad Kinden ned; dog saae man, at
Med Magt han Stormen stilled;

Og med et varmt og mandigt Smiil
Slog han til Lyd med Haanden.
„Det skal ei skee, det lover jeg!"
Talte han fast i Aanden.

Der blev en Storm! Du, som har hørt
I et Theaters Kuber
For Scenens Kunst et fattigt Raab
Af nogle hundred Struber —

Nei, Du har ingen Maalestok
For dette Skrig, der runger
Ustandseligt, med Tordenbrag
Fra tyve tusind Lunger.

Og dette Raab, det klinger end!
O Drot! Du vil det høre,
Saa tidt med onde Raad man vil
Sig nærme til dit Øre!

Advarende det klinge vil,
At aldrig Du maa glemme,
At det er Folkets gode Ret
Sin Fremtid at bestemme;

At denne Ret, hvorfor det stred,
Skal Ingen det fravriste,
At denne Ret, hvorfor det led,
Tør Ingen det fraliste! —

Der var en Jubel overalt!
Paa Alles Læber hørte
Man Kongens Ord, og mangt et Blik
Med Taarer sig tilslørte.

Den tappre Oberst taler nu
Med Kongen. Ordet flyder
Med Varme fra hans Læber. See!
Kongen ham Haanden byder.

Nu vinker han. Hvem springer frem?
Det er vor Ben, den Lille.
Paa Kongen fæster han saa glad
To Øine, klare, milde.

Mens Kinden brænder, varm og rød,
Og Munden leer fornøiet,
Med Haand til Huen staaer han der
Saa stiv og stram i Tøiet.

Paa Kongens Spørgsmaal svarer han
Paa Timen nok saa sikker;
Det muntre Drengelune frem
Igjennem Svaret stikker.

Og Kongen seer hans lille Haand,
Der mærket er af Arret —
„Det har gjort ondt?“ han spørger med
Et Smiil, med Medynk parret.

— „Aa nei, for „Avanceer!“ jeg slog,“
Han svarede behjertet.
„Hvis „Retireer“ jeg havde slaaet,
Saa havde det vist smertet.“ —

Og Kongen lo. „Du er en brav,
En prægtig Dreng!“ han smilte.
„Hvad ønsker Du af mig?“ — Hans Haand
Paa Drengens Skulder hvilte.

Den Lille taug. Han mærked nok,
Det Øieblik var vigtigt.
„Hvad ønsker Du?“ — Han svarer rask:
„At lære noget Rigtigt.“

Rørt og forbauset Kongens Blik
Paa ham sig længe hefter;
Han sporer Vingeslaget af
En Aand, der eier Kræfter.

„Det skal Du!" mæler han med stærk,
Men mildt bevæget Stemme.
„Kom ud til mig paa Fredriksborg —
Jeg skal Dig ikke glemme."

— Hvor han er glad, vor Helt! hvor leer
Nu Hjertet ham i Brystet!
Med eet to stærke Arme har
Ham tæt i Favnen krystet.

Det er hans Plejefa'er, der vil
Ham rørt til Hjertet trykke.
„Tak, tusind Tak!" den Lille skreg,
„Dig skylder jeg min Lykke."

— „Hvishvas! det er ei mig, det er
Min Oberst, Du skal takke;
Han Hjertet har paa rette Sted,
Og han forstaaer at snakke.

„Men Du kan ogsaa snakke, Du!
Ja, Død og al Ulykke,
Og det med Kongen . . . som I var
To Alen af eet Stykke.

„Naa, følg nu med. Vi snakke maae
Endnu om Eet og Andet,
Før vi . . . . den Sol den stikker da
I Øiet reent forbandet!"

Han tørrer Øinene. „Seer Du,
Vi skilles nu, Du Lille!" . . . .
— „Hvad skilles! vi?" — „For Pokker, ja!
Der er ei Tid at spilde;

„For ellers voxer Du jo reent
Fra Skolebænk og Skammel.
Jeg kunde trænge til det selv,
Men nu er jeg for gammel.

„Reis derfor strax og reis med Gud!
Men husk, naar Du er hjemme“ ....
Her brød han af og vedblev med
En barsk, paatagen Stemme:

„Men det er Vaas! .... det var ei det,
Hvorom vi skulde snakke ....
Ja det er klart, jeg mærker nok,
At jeg gaaer ned ad Bakke.

„Jeg mener, naar Du kommer hjem,“
— Han syntes sig at samle —
„Saa er det muligt, at Du fandt
Ei Alting ved det Gamle“ ....

— „Min Mo'er er død!“ skreg Drengen vildt.
— „Visst ei! .... der er jo Flere“ ....
— „O Gud, min Fa'er! .... Tal kun reentud!
Jeg skal ei see ham mere.“

Og med et Skrig han kaster sig
Fortvivlet ned paa Jorden.
Forskrækket staaer hans gamle Ven,
Han er som ramt af Torden.

„Der har jeg mig nok deiligt ad!
Jo jo, jeg er den Rette!“
Han løfter ham fra Jorden op,
Han seer paa den Forgræbte:

„Gid det var mig, den havde ramt,
Det Asen af en Kugle! ....
Min stakkels Dreng! Kom til Dig selv!
See paa mig! blot en Smule!

„Det er jo mig, din anden Fa'er,
Der skjænder, og der brummer! ....
Ja græd Du kun, det gjør Dig godt!
Græd Du kun ud din Kummer." —

Saa gik de tause, Haand i Haand,
I Mørket ind til Byen,
Mens Tropperne med Hurra drog
Tilbage fra Revuen.

Med Glædesskrig de drage hjem,
Og Jubel dem ombølger;
Med tunge Hjerter gaae de To,
Og Sorgen med dem følger.

Et Lyshav strømmer frem med eet
Fra Gaderne i Veile —
I Drengens taarefyldte Blik
De blanke Lys sig speile.

Og Natten gaaer med Sang og Klang
Fra Gader og fra Stræder —
Han sidder stille paa sin Seng,
Og bitterlig han græder.

20.

Hjemkomsten.

Som Alting i en Kredsgang gaaer
Efter de gamle Noder,
Saa vender Digtet atter nu
Tilbage til Nyboder.

I Rensbyrsgaden — det er sandt,
Jeg husker ei det Nummer —
Der træffe vi den Lilles Mo'er
Alene med sin Kummer.

Det er en Søndag. Udenfor
Paa Gaden Alt er stille;
I Stuen titter Solen ind
Med sine Straaler milde.

Den skinner paa det hvide Gulv,
Paa Meublerne derinde;
Alt er saa bonet, blankt — der er
Et Støvgran ei at finde.

I Vinduesskarmen en Bouquet
Af friske Blomster dufter,
Og Morgenvinden sundt og friskt
Igjennem Vinduet lufter.

Den vifter sit: Friskt Mod! ret som
Hiin Morgenstund den vifted
Paa Volden, da det sidste Blik
Med Drengen omt hun skifted.

Hvor mange bittre Taarer har
Hun ikke fældet siden!
Af disse Kinders Purpurlys
Har Sorgen slukt, ei Tiden!

Men Sorgen har en Majestæt,
Der mildt sig aabenbarer:
De blege Træk, der falmed nys,
Den luttrer og forklarer;

Og for hvert jordisk Skjønhedstræk,
Der gaaer i Kampen under,
Den kalder frem et himmelsk, som
Bag Larven stille blunder.

Hun læser fromt, andægtigt i
Sin Psalmebog og venter
Paa Klokkens Klang fra Taarnet, som
Til Kirken hende henter.

Paa eengang et forvirret Raab
Til hendes Øre trænger.
Det nærmer sig, det voxer — nei,
Hun skuffer sig ei længer!

Man raaber høit paa hendes Navn,
Man flokker sig derude;
En Mængde Hov'der titte glad
Ind ad den aabne Rude;

Og Døren rives heftigt op,
Nu tier hver en Klage!
I Favnen holder hun sin Dreng —
Alt, hvad hun har tilbage.

Og ind i Stuen stormer rask
En Sværm af Nybo'erskoner,
Af gamle Kammerater og
Bedagede Matroner;

Thi tro blot ei, man glæder sig
Alene i Nyboder!
Der Sorg og Fryd er Fælledsgods!
Man favner Søn og Moder;

Man jubler med, man græder med,
Enhver sin Andeel tager;
Den Ene bringer Kaffe ind,
Den Anden bringer Kager.

De lykkelige To, de har
Kun Øie for hinanden —
„Min egen Mo'er!" — „Min søde Dreng,
Jeg taber vist Forstanden!"

Hun knuger ham til sig. Der er
En Kyssen og en Klappen!
Paa engang faaer han Øie paa
De sorte Baand paa Kappen;

Og store Taarer styrte frem,
Men kjækt han sig betvinger.
Han smiler .... han fortæller. Varmt
Fra Læben Ordet klinger;

Men hvergang sine Minders Skat
Han i en Sum vil samle,
Saa kommer han tilbage til
Sin Lieutnant, til sin Gamle.

„Saa var det ham, der sendte mig
De mange, mange Penge,
Dengang ... jeg skrev ... din Fa'er ..." Sin Graad
Hun maa tilbagetrænge.

„Ja det var ham! Ja det var ham!"
I samlet Chor nu lyder.
„Om slige Ting man taler ei,"
Den Lille dem afbryder.

Saa taler han om Kongen. See!
De klare Öine skinne!
Han taler om hans varme Ord,
Der aldrig gaae af Minde;

Han taler om, hvad huldt han har
Paa Veile Mark ham lovet,
En Fremtid, lys og smuk, som knap
At tænke sig han voved.

De juble høit. Det ringe Tag
En Himmel slutter inde,
Og Kongens Navn velsignes rørt,
Og Glædestaarer rinde.

— — Hvor flyder rask nu Tidens Strøm,
Af ingen Modgang dæmmet!
Den milde, kongelige Haand
Man sporer alt i Hjemmet:

En Skat af Bøger er der alt,
En Skat med gyldne Renter;
Paa Bordet ligge Tavler, Kaart
Og smukke Instrumenter.

I dette hjemlige Asyl
Udvikles nu for Livet
De rige, skjønne Evner, som
En Guddom har ham givet.

Det er endnu det samme Blik,
De samme Øine milde;
Et andet Udtryk kun de faae
Af Sjælfuldhed og Snille.

Det er endnu den samme Røst,
Kun Sproget er et andet; —
Forandret Præg kun Mynten fik,
Metallet er ublandet.

Eet uforandret blev — derved
Han skal sig ikke skamme!
Det trofastvarme Hjerte blev
I Eet og Alt det samme.

Det glemmer Intet. Naar han har
En Time fri, da skriver
Han trofast til sin gamle Ven;
Det styrker og opliver.

Og naar hans Arbeid falder tungt,
Og stundom lidt han sukker,
Et lille Pigehoved tidt
Da frem for Tanken dukker.

Han tænker paa den Lille, som
Har sagt, at hun ham venter;
Det morer ham, det muntrer ham,
Og Kraft deraf han henter. —

Saaledes Vinteren gik hen;
Men dengang Vaaren vendte
Tilbage til vort Land, igjen
Sin Fakkel Krigen tændte;

Og strax et Sorgebudskab kom,
Der sænked os i Smerte;
Det traf Nationens Stolthed, men
Det traf Nyboders Hjerte.

Den Lille sad saa taus og bleg
I disse Sorgens Dage;
Han prøved ved forstærket Flid
Sin Smerte at forjage.

Og Tiden gik. Da lød igjen
Et Budskab, men et andet!
Det var en Seierstorden, der
Gav Gjenlyd rundt i Landet.

Det var hiin Dag ved Frederits,
Hvorefter Hæren længtes,
Da knusende faldt Hevnens Arm,
Og Oprørshæren sprængtes;

Hiin stolte Dag, da Dansken stred
Saa fast med Modets Flamme,
At dansk og tapper atter blev
To Udtryk for det Samme;

Hiin skjønne, blodbestænkte Dag,
Der vidner høit for Alle,
At med en saadan Sønneflok
Kan Danmark ikke falde.

— Hvor funkle Drengens kjække Blik!
Han Bogen fra sig slænger;
De gamle Minder vaagne stærkt,
Han styrer sig ei længer.

Han styrter hen til Hornet; ned
Fra Væggen han det river —
Da falder Blikket paa hans Mo'er,
Af Skræk til Iis hun bliver!

Han skammer sig. Sit Horn igjen
Han hænger op paa Krogen,
Saa gaaer han hen og sætter sig
Taalmodig, taus til Bogen. — —

Der gik en Jubel Landet rundt,
Og alle Hjerter brændte
Af Tak til dem, de Kjække, der
Det Seiersbud os sendte.

Hvor smukt udtalte den sig ei,
Men smukkest uden Mage,
Da Kjøbenhavn nu nylig fik
Sine Septemberdage;

Da Borgeren sit Hjertes Guld
Til Takkeoffer mynted,
Og Byen sig med Flag og Baand
Og Blomsterkrandse pynted —

Og pynted sig, ei for at see
Coquet sig selv i Speilet
Og prale med sin nye Pynt —
Nei, tro det ei! vidt feilet!

Men pynted sig, en Moder lig,
Hvis Alders Brøst vil dækkes,
For at i Gjensynstimen hun
Maa sine Sønner tækkes! —

O Kjøbenhavn! hvormeget man
Om dine Brøst end kives,
For denne skjønne Tanke skal
Dig megen Brøst tilgives!

Til disse Dages rige Glands
Jeg fører Dig tilbage,
Da seierrige Tropper vi
Saae gjennem Byen drage;

Da vi dem rørt' til Taarer saae
At standse og at dvæle,
Da hver en Muur stod blomstersmykt,
Da Stenene fik Mæle.

Og raabte høit: „Velkommen hjem!
Velkommen hid, I Kjække!"
Mens Kjærester og Koner brød
De Tappres faste Række!

— Hvem rider der om Hjørnet, for
Fra Stadsen bort at smutte?
Hans Kæmpekrop er blomsterdækt,
Ja selv hans Støvler strutte!

Vi kjende ham, vor gamle Ven!
Et Skrig hen til ham trænger ....
See blot! Et kraftigt Tag, og ham
Om Halsen Drengen hænger!

Hvor larmer man, hvor jubler man!
Med Skrig og Hurra skiftes,
Og Blomster hagle om dem ned,
Fra Vindverne der viftes!

Ved Siden Drengens Moder staaer;
Hun har idag lagt Sorgen,
Og Øiet straaler varmt og mildt
Som Sol en Sommermorgen. -

Han rækker Moderen sin Haand,
Drengen har han paa Hesten,
Saa fremad, marche! — Din Phantasie
Jeg overlader Resten.

Men er der Sandhed i de Træk,
Som Digtet har Dig givet,
Saa vil Du Drengens Fremtid see
Af dem i Perspectivet.

Hvis Du har seet ham modnes rask
I Tidens stærke Storme,
Og seet, hvor underfuldt at de
Det unge Sind kan forme:

Saa vil han for din Tanke staae
Imellem dem, der siden
Skal hænge Krands paa Danmarks Huus
Og skjærme det i Tiden!

